

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. În situația în care Secția pentru judecători sau procurori constată că temeiul ce a determinat suspendarea din funcție a magistratului nu mai subzistă, trebuie dispusă prin aceeași hotărâre și repunerea magistratului în situația anterioară, inclusiv sub aspectul acordării beneficiului drepturilor pretinse – drepturi bănești de care a fost lipsit și recunoașterea vechimii în magistratură pentru perioada aferentă suspendării

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 2650 din 18 octombrie 2016, dosar nr. 1685/1/2016)

Circumstanțele cauzei

Prin acțiunea înregistrată pe Secției de Contencios Administrativ și Fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 19 aprilie 2016, contestatorii R.F., V.D.D., C.R.B. și G.O. au formulat contestație împotriva Hotărârii nr. 244 din 17 martie 2016 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și Hotărârii nr. 179 din 24 februarie 2016 pronunțată de Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, solicitând admiterea acțiunii, anularea celor două hotărâri și dispunerea repunerii în situația anterioară suspendării din funcție, în ceea ce privește vechimea în magistratură, drepturile salariale și dreptul la concediul de odihnă, ca urmare a încetării cazului de suspendare din funcție.

În motivarea acțiunii, sub aspectul situației de fapt, s-a arătat că, la data de 30 iunie 2014, au fost trimiși în judecată printr-un rechizitoriu al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DNA - Serviciul Teritorial Oradea, iar, la aceeași dată, în temeiul art.62 alin. 1 lit. a din Legea nr.303/2004, Secția pentru judecători a CSM a emis hotărârile nr.

679-682 prin care s-a decis suspendarea acestora din funcție până la soluționarea definitivă a cauzei penale.

Prin Încheierea penală nr.333/2015 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Cluj, în dosarul nr.854/33/2014, s-a dispus restituirea cauzei către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DNA - Serviciul Teritorial Oradea, soluție menținută prin încheierea nr.231/19.02.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. nr.854/33/2014/al, rămânând astfel definitivă.

Prin cererea înregistrată sub nr. 4684, contestatorii au solicitat Consiliului Superior al Magistraturii constatarea încetării temeiului de drept care a determinat luarea măsurii suspendării, și totodată, repunerea în situația anterioară în ceea ce privește vechimea în magistratură, drepturile salariale și dreptul la concediul de odihnă.

Prin Hotărârea nr. 179 din 24 februarie 2016, Secția pentru judecători a CSM a constatat încetarea măsurii suspendării din funcție a contestatorilor și a dispus repunerea acestora în funcția de judecători începând cu 24.02.2016.

Prin aceeași hotărâre s-a constatat însă că aceștia nu pot fi repuși în situația anterioară în ceea ce privește vechimea în magistratură, drepturile salariale și dreptul la concediul de odihnă, reținându-se faptul că restituirea cauzei către parchet nu se încadrează în cazurile strict și limitativ prevăzute de art.63 alin.(2) din Legea nr.303/2004 republicată, și prin urmare nu s-ar impune, la acest moment, repunerea părților în situația anterioară.

Prin contestația înregistrată sub nr. 7/4684/29.02.2016, contestatorii au solicitat Consiliului Superior al Magistraturii anularea în parte a Hotărârii nr. 179 din 24 februarie 2016 cu consecința repunerii în situația anterioară în ceea ce privește vechimea în magistratură, drepturile salariale și dreptul la concediul de odihnă, ca urmare a încetării cazului de suspendare din funcție.

Prin Hotărârea nr. 244 din 17 martie 2016, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât respingerea contestației.

Împotriva Hotărârii Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv a Hotărârii Secției pentru judecatori din cadrul CSM susmenționate s-a formulat prezenta contestație, prin care hotărârile au fost criticate pentru motive de nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea contestației, în ceea ce privește cadrul legal, contestatorii au invocat dispozițiile art. art. 63 alin. (2) din Legea nr.303/2004 privind cele trei cazuri de repunere a magistratului trimis în judecată în situația anterioară, respectiv clasare, achitare sau încetare a procesului penal, acestea fiind însă situațiile în care se dispune și încetarea suspendării din funcție.

S-a invocat, totodată, Hotărârea nr. 1219 din 6 noiembrie 2014 a Plenului CSM prin care s-a decis că, urmare a restituirii cauzei la procuror, situația premisă care a determinat măsura suspen-

dării din funcție a magistratului nu mai subzistă, motiv pentru care suspendarea din funcție trebuie să înceteze, în acest sens Secția competentă din cadrul CSM urmând a pronunța o hotărâre. Prin aceeași hotărâre, Plenul a hotărât că Secția competentă din CSM trebuie să dispună repunerea în situația anterioară suspendării din funcție.

În raport de această hotărâre, s-a apreciat de către contestatori că la momentul la care dispozițiile art. 62-63 din Legea nr.303/2004 au fost extinse și situației aplicabile acestora, s-au avut în vedere toate efectele pe care încetarea suspendării le are, repunerea în situația anterioară prin acordarea drepturilor salariale de care au fost privați și recunoașterea perioadei ca vechime în muncă.

În acest context s-a arătat că, atât Secția pentru judecatori, cât și Plenul CSM, ignorând complet dispozițiile legale, deși au constatat încetarea măsurii suspendării din funcție, au apreciat că față de contestatori nu s-ar impune repunerea în situația anterioară, soluții care contravin flagrant atât normelor legale, cât și drepturilor contestatorilor, motiv pentru care se impune anularea lor.

În susținerea acestei solicitări contestatorii au mai considerat că, față de dispozițiile legale imperative și obligatorii menționate, la momentul la care Secția competentă a CSM adoptă hotărârea, aceasta nu are un drept de apreciere, ci doar obligația de a constata îndeplinirea unor condiții legale.

Astfel, în urma pronunțării soluției de restituire a cauzei la Parchet, Secția pentru judecatori nu face altceva decât să verifice încetarea cazului de suspendare din funcție, respectiv să ia act de hotărârea instanței de judecată, în speță a ICCJ, neavând competența de a aprecia cu privire la necesitatea sau oportunitatea repunerii magistratului în situația anterioară.

Cu referire la cazul admiterii îndreptățirii Secției pentru judecători la o evaluare proprie, s-au invocat de către contestatori dispozițiile art. 5 alin.2 și 3 din Codul de procedură civilă (ca drept comun în materie civilă) cu care se completează și Legea nr. 303/2004 și care trimite judecătorul (interpretul), în absența unor norme legale, la principiile generale ale dreptului și, în cele din urmă, la echitate, în acest sens susținându-se că hotărârea penală definitivă pronunțată de ICCJ prin care judecătorul de cameră preliminară a dispus restituirea cauzei la parchet, în temeiul art. 346 alin.3 lit. a din Codul de procedură penală, pentru neregularitatea rechizitoriului, a fost motivată de constatarea deficiențelor intrinseci ale actului de procedură care invalidează efectele acestuia cu începere de la data emiterii sale, astfel că toate consecințele sale vătămătoare se impune a fi înlăturate atât prin repunerea în funcție, cât și prin acordarea tuturor drepturilor de care contestatorii au fost lipsiți de la data emiterii hotărârii Secției pentru judecători a CSM elaborate în baza sa, o interpretare contrară lipsind hotărârea de cameră preliminară de efectele sale firești.

Concluzionând, contestatorii au apreciat că, prin hotărârile pronunțate, în fapt CSM a efectuat un act de judecată, apreciind că s-ar impune restabilirea drepturilor exclusiv pentru viitor, fără însă a avea o competență sau un temei legal în acest sens, art. 134 alin. (2) din Constituție stabilind în mod expres posibilitatea de a judeca doar în materie disciplinară.

În drept, contestația s-a întemeiat pe dispozițiile art.27 alin.(2) din Legea nr.317/2004, precum și toate dispozițiile legale invocate în cuprinsul acesteia.

În susținerea contestației s-au depus, în copie, înscrisuri.

Apărările intimatului

Intimatul Consiliului Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare prin care a

invocat, în prealabil, excepția lipsei calității procesuale pasive, solicitând respingerea cererii, ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără legitimare procesuală pasivă, iar în subsidiar, a solicitat respingerea contestației formulate.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive a Consiliului Superior al Magistraturii, acesta a invocat neîndeplinirea cumulativă a celor patru cerințe esențiale pentru promovarea unei acțiuni în justiție, respectiv afirmarea unei pretenții, un interes (legitim, născut, actual și personal), calitatea și capacitatea procesuală a părților, neîndeplinirea oricăreia dintre ele paralizând declanșarea sau continuarea acțiunii civile.

S-a susținut că, în speță, contestatorii nu se regăsesc în raporturi de muncă cu intimatul CSM, aceștia având calitatea de judecători la Curtea de Apel Oradea și respectiv la Tribunalul Bihor, sens în care s-au invocat dispozițiile art. 131 alin. (1) și alin. (2) și art. 44 alin. (1) din Legea nr.304/2004 privind calitatea de ordonatori de credite a acestor instanțe.

Prin raportare la dispozițiile art. 36 din Codul de procedură civilă, s-a considerat că identitatea la care acesta face referire nu poate fi reținută în cauza de față în condițiile în care intimatul Consiliului Superior al Magistraturii nu este angajatorul contestatorilor, angajator care are ca atribuții stabilirea vechimii în funcție, recunoașterea dreptului la concediului de odihnă precum și plata drepturilor salariale.

Astfel, plata drepturilor salariale pentru contestatori se realizează de către Ministerul Justiției, în calitate de ordonator principal de credite, Curtea de Apel Oradea, ca ordonator secundar și Tribunalul Timiș, ca ordonator terțiar, iar nicidecum de Consiliul Superior al Magistraturii.

Pe fondul contestației, în contextul expunerii situației de fapt, intimatul a invocat prevederile art. 62 din Legea

nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare care stabilește în mod limitativ cazurile în care judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție, unul dintre acestea fiind cel prevăzut la alin. 1 lit. a) și anume când s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni.

S-a apreciat că argumentele contestatorilor vizează, în esență, o interpretare eronată de către Secția pentru judecatori și de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a normelor legale incidente situației pendente, referitoare la restabilirea situației anterioare pe perioada suspendării, cu privire la vechimea în funcție, drepturile salariale și concediul de odihnă.

De asemenea, s-a considerat, că, în mod temeinic și legal, atât Secția pentru judecatori, cât și Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, au dispus în sensul că restabilirea situației anterioare la acest moment presupune doar repunerea în funcție a judecătorului, ca urmare a încetării temeiului ce a condus la suspendarea sa, nu și plata drepturilor salariale, recunoașterea vechimii în muncă și recunoașterea dreptului la concediul de odihnă pentru perioada în care magistratul a fost suspendat ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, reiterând în acest sens dispozițiile art. 62 alin. (3) din Legea nr.303/2004, republicată.

În ceea ce privește împrejurarea că Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare nu prevede care sunt consecințele soluției judecătorului de camera preliminară, de restituire a cauzei la parchet, asupra măsurii suspendării din funcție a judecătorului sau procurorului trimis în judecată, intimatul a considerat că aceste efecte pot fi deduse din dispozițiile art. 342-348 din Codul de procedură penală, în sensul că efectul unei asemenea soluții constă în încetarea măsurii suspendării,

întrucât temeiul ce a determinat-o nu mai subzistă, judecătorul sau procurorul fiind repus în situația anterioară operării suspendării și anume repus în funcție.

Cu referire la repunerea în situația anterioară în sensul solicitat de contestatori, s-a învederat că Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare reglementează strict și limitativ cazurile în care judecătorului și procurorului i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă, printre acestea nenumărându-se și cel în care s-a dispus restituirea cauzei la procuror de către judecătorul de camera preliminară.

S-a apreciat, așadar, că situațiile enumerate sunt de strictă aplicare și interpretare și nu pot fi extinse prin analogie altor situații.

De asemenea, intimatul a arătat că, prin hotărârile contestate, Secția pentru judecatori și Plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu au exclus *de plano* dreptul contestatorilor de a beneficia de drepturile pretinse.

Astfel, în ipotezele reglementate de art.63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare și anume în situația în care se va dispune față de contestatori clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal, aceștia vor fi repuși în situația anterioară în sensul solicitat și anume li se vor plăti drepturile bănești de care au fost lipsiți pe perioada suspendării din funcție și li se va recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă.

În ceea ce privește Hotărârea nr. 1219/2014 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, la care fac trimitere contestatorii în cuprinsul cererii, s-a învederat că, prin această Hotărâre, s-a statuat că în situația în care Secția de judecatori/procurori constată că temeiul ce a determinat suspendarea din funcție a

magistratului nu mai subzistă, trebuie dispusă, prin aceeași hotărâre și repunerea magistratului în situația anterioară, care privește numai reluarea exercițiului funcției de către magistrat, nu și beneficiul drepturilor pretinse de contestatori, întrucât în afară de situațiile prevăzute la art. 63 alin. (2) din Legea nr.303/2004, nu există temei legal pentru acordarea acestora.

Referitor la cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, intimatul a solicitat respingerea acesteia, prin prisma argumentelor evocate, care relevă neîntemeierea contestației, având în vedere prevederile art. 453 din Codul de procedură civilă, republicat.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 205 alin. (2) din Codul de procedură civilă, art. 62 și art. 63 alin. (2) din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Răspunsul la întâmpinare

Prin răspunsul la întâmpinare contestatorii au solicitat respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive și a apărărilor invocate, și pe cale de consecință, admiterea acțiunii astfel cum aceasta a fost formulată.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive s-a susținut, în esență că, independent de lipsa statutului de angajator al contestatorilor, în calitate de emitent al actelor contestate, Consiliul Superior al Magistraturii este subiect pasiv în raportului juridic dedus judecății, impunându-se astfel respingerea excepției invocate.

În ceea ce privește fondul cauzei, în raport de apărările formulate de intimat pe care contestatorii le apreciază drept reiterări ale faptului că Legea nr.303/2004 reglementează strict și limitativ cazurile în care judecătorului i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție, situația acestora neregăsindu-se printre cazurile mențio-

nate, contestatorii au considerat că Legea nr.303/2004 nu prevede nici o consecință a soluției judecătorului de cameră preliminară de restituire a cauzei la parchet, asupra măsurii suspendării din funcție a judecătorului sau procurorului trimis în judecată, tocmai acesta fiind raționamentul și contextul adoptării Hotărârii nr. 1219 din 06.11.2014 a Plenului CSM.

Prin precizarea la acțiune depusă la dosar la data de 21 iulie 2016, contestatorii au suplimentat petitul al treilea din acțiunea introductivă de instanță, solicitând, în subsidiar, obligarea pârâtului CSM la emiterea unei hotărâri prin care să se dispună repunerea părților în situația anterioară, inclusiv în ce privește aspectul vechimii în magistratură, drepturile salariale și dreptul la concediu de odihnă, de care aceștia au fost lipsiți.

Prin completarea la întâmpinare față de precizarea ulterioară a contestației, intimatul a reiterat excepția lipsei calității procesuale pasive, solicitând respingerea cererii, precizate, ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără legitimare procesuală pasivă, iar în subsidiar, a solicitat respingerea contestației, ca neîntemeiată, apreciind că prin precizarea contestației în sensul arătat, contestatorii nu aduc niciun argument suplimentar celor expuse în cererea inițială.

Soluția și considerentele Înaltei Curți asupra contestației

Argumentele de fapt și de drept relevante

Asupra excepției lipsei calității procesuale pasive invocată de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii prin întâmpinare în raport de contestația formulată și precizată, Curtea o va aprecia ca nefondată și o va respinge pentru următoarele motive.

Prin contestația formulată și precizată având ca obiect Hotărârea Plenului CSM nr.244/17.03.2016 și Hotărârea Secției pentru judecători nr. 179/24.02.2016, contestatorii critică în esență excesul de

putere al autorității pârâte care a refuzat să emită în favoarea contestatorilor prin care să dispună restabilirea situației anterioare în sensul dispozițiilor art. 63(2) din Legea nr. 303/2004 respectiv plata drepturilor bănești și recunoașterea vechimii în magistratură aferente perioadei suspendării din funcție.

În raport de acest petit, Curtea apreciază că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 36 din Codul de procedură civilă existând identitate între persoana obligată în raportul juridic dedus judecății, care nu este un simplu raport de muncă și calitatea de debitor al obligației pe care o are intimatul Consiliul Superior al Magistraturii în prezenta cauză. Aceasta rezultă din faptul că doar în baza hotărârii Secției pentru judecatori din cadrul CSM prin care să fie admisă cererea contestatorilor privind repunerea în situația anterioară pot fi achitate drepturile bănești de care contestatorii au fost lipsiți în perioada suspendării din funcție și poate fi recunoscută vechimea în magistratură în perioada 30.06.2014-24.02.2016.

Iar emiterea acestei hotărâri în sensul solicitat de contestatori a fost refuzată de intimat care a emis cele două hotărâri contestate apreciind că repunerea în situația anterioară în sensul dispozițiilor art. 62(3) și art. 63(2) din Legea nr. 303/2004 privește numai reluarea exercițiului funcției de magistrat nu și beneficiul drepturilor pretinse de contestatori, pe motiv că în afara situațiilor prevăzute expres la art. 63(2) din Legea nr. 303/2004 nu există temei legal pentru acordarea acestora.

În raport de existența a două interpretări diferite privind repunerea în situația anterioară s-a născut prezentul litigiu în care intimatul Consiliul Superior al Magistraturii care a emis hotărârile contestate are calitate procesual pasivă.

Pe fondul contestației astfel cum a fost precizată, Curtea o apreciază pentru

următoarele considerente ca întemeiată, apreciind ca fiind corectă interpretarea dată de contestatori a normelor legale incidente situației referitoare la restabilirea situației anterioare pe perioada suspendării din funcție.

Totodată, în cauză Curtea apreciază că există îndeplinite condițiile existenței unui exces de putere în sensul dispozițiilor art. 2(1) lit."n" din Legea nr. 554/2004 deoarece în prezenta cauză intimatul nu a respectat Hotărârea Plenului CSM nr. 1219/6.11.2014, hotărâre prin care s-a apreciat că „prin hotărârea secției Consiliului prin care se constată că măsura suspendării din funcție a încetat trebuie să se dispună repunerea magistratului în situația anterioară suspendării din funcție”.

Deși emisese această interpretare de principiu a dispozițiilor art. 63(2) din Legea nr.303/2004 prin Hotărârea nr. 1219/6.11.2014, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii prin emiterea hotărârilor contestate în prezenta cauză a dat o interpretare diferită și nu a aplicat, fără un motiv justificat în concret, pe situația contestatorilor interpretarea dată prin Hotărârea Plenului CSM nr. 129/6.11.2014.

Din probele administrate rezultă următoarea situație:

În baza art. 62(1) lit. a din Legea nr. 303/2004, la data de 30.06.2014, ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, contestatorii au fost suspendați din funcție prin hotărâri ale secției pentru judecatori, până la soluționarea definitivă a cauzei penale.

Conform art. 62(3) din Legea nr. 303/2004 „în perioada suspendării din funcție, judecătorului și procurorului nu i se plătesc drepturile salariale. Această perioadă nu constituie vechime în magistratură.

Prin încheierea penală nr. 333/2015 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – judecătorul de cameră preliminară în

dosarul nr.854/33/2014 s-a dispus restituirea cauzei către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea în vederea completării și refacerii urmăririi penale.

Prin Hotărârea nr. 179/24.02.2016 a Secției pentru judecători s-a constatat încetarea măsurii suspendării din funcție față de contestatori, dispunându-se repunerea lor în funcția de judecător începând cu data de 24.02.2016.

Pentru a pronunța această hotărâre s-a apreciat că restituirea cauzei la parchet reprezintă temei pentru încetarea măsurii suspendării în raport de dispozițiile art. 342-348 din Codul de procedură civilă.

S-a considerat că efectul unei asemenea soluții de restituire a cauzei la parchet constă în încetarea măsurii suspendării din funcție, întrucât temeiul ce a determinat-o nu mai subzistă, judecătorul sau procurorul fiind repus în situația anterioară operării suspendării și anume repunerea în funcție. În consecință, în baza acestei hotărâri contestatorii au fost repuși în funcție începând cu data de 24.02.2016.

În ceea ce privește repunerea în situația anterioară în sensul solicitat de contestatori, respectiv plata drepturilor bănești de care au fost lipsiți pe perioada suspendării din funcție și recunoașterea vechimii în magistratură pentru această perioadă interpretarea dată de intimat dispozițiilor art. 63(2) din Legea nr. 303/2004 a fost în sensul că în cauză sunt reglementate strict și limitativ cazurile în care magistratului i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă.

Astfel, potrivit art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare. "Dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea

procesului penal față de judecător ori procuror, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă".

S-a apreciat de Secția pentru judecători că restituirea cauzei la parchet nu este un caz expres prevăzut de art. 63(2) din Legea nr. 303/2004 care să justifice refacerea în situația anterioară în sensul solicitat respectiv nu numai reluarea exercițiului funcției de către magistrat ci și beneficiul drepturilor pretinse, pe motiv că acestea nu pot fi acordate în afara situațiilor prevăzute de art. 63(2) din Legea nr. 303/2004.

Interpretarea dată prin Hotărârea Secției pentru Judecători nr. 179/24.02.2016 a fost menținută și prin Hotărârea nr. 244/17.03.2016 a Plenului CSM prin care a fost respinsă contestația apreciindu-se că nu există temei legal pentru acordarea acestora.

Curtea apreciază că interpretarea restrictivă dată de intimat pe cererea de repunere în situația anterioară este greșită în raport de interpretarea dată de însuși intimat cazului de restabilire a situației anterioare în cazul restituirii cauzei la parchet – situație neprevăzută expres de dispozițiile art. 62(3) și 63(2) din Legea nr. 303/2004 ca temei pentru acordarea beneficiului drepturilor pretinse.

Prin Hotărârea nr. 1219/6.11.2014 Plenul CSM a emis o hotărâre în interpretarea consecințelor pe care situația prevăzută de noul cod de procedură penală de restituire a cauzei la parchet o are față de situația magistratului suspendat din funcție la data trimiterii în judecată conform art. 62(1) lit.a) din Legea nr. 303/2004.

Prin această Hotărâre nr. 1219/6.11.2014 Plenul CSM, pe o situație

ipotetică având ca premisă restituirea cauzei la parchet, a apreciat că în cazul restituirii la parchet măsura suspendării din funcție trebuie să înceteze deoarece nu mai subzistă temeiul de fapt care a determinat suspendarea din funcție și anume trimiterea în judecată.

Prin aceeași hotărâre Plenul CSM consideră că prin hotărârea Secției Consiliului prin care se constată că măsura suspendării din funcție a încetat trebuie să se dispună repunerea magistratului în situația anterioară suspendării din funcție.

Ulterior, în situația în care cererea contestatorilor a privit repunerea în situația anterioară, intimatul a apreciat că prin Hotărârea nr. 1219/2014 intimatul poate restabili situația anterioară, care poate avea ca obiect numai reluarea exercițiului funcției de către magistrat nu și beneficiul drepturilor pretinse pentru care s-a apreciat că nu există temei legal pentru acordarea lor.

Această interpretare restrictivă este apreciată de Curte ca fiind nelegală și greșită în raport de Hotărârea nr. 1219/06.11.2014, intimatul neaplicând cu exces de putere propria hotărâre în interpretare care este deplin aplicabilă contestatorilor.

Curtea apreciază că prin Hotărârea nr. 1219/06.11.2014 Plenul CSM a statuat că în situația în care Secția pentru judecători sau procurori constată că temeiul ce a determinat suspendarea din funcție a magistratului nu mai subzistă, trebuie dispusă prin aceeași hotărâre și repunerea magistratului în situația anterioară.

Repunerea în situația anterioară nu poate avea ca efect numai reluarea exercițiului funcției deoarece aceasta este o consecință directă a constatării încetării suspendării din funcție, deoarece nu mai subzistă situația premisă care a determinat suspendarea din funcție și anume trimiterea în judecată.

În cazul restituirii la parchet dispoziția de trimitere în judecată nu își mai produce

efectele prevăzute de art. 62(1) lit.a) din Legea nr. 303/2004 fiind necesară refacerea sau completarea urmăririi penale după caz.

Curtea apreciază că prin Hotărârea nr. 1219/06.11.2014 intimatul a interpretat repunerea magistratului în situația anterioară suspendării din funcție în sensul solicitat de către contestatori acela că în cazul încetării măsurii suspendării din funcție trebuie să se dispună repunerea magistratului în situația anterioară suspendării din funcție. Iar această restabilire a situației anterioare presupune înlăturarea efectelor pe care această suspendare le-a determinat pentru perioada 30.06.2014 și până la data repunerii în funcție respectiv 24.02.2014.

Iar efectul suspendării din funcție este prevăzut de art.62(3) din Legea nr. 303/2004 „În perioada suspendării din funcție a judecătorului și procurorului nu i se plătesc drepturile salariale. Această perioadă nu constituie vechime în magistratură”. În consecință Curtea, în raport de Hotărârea nr.1219/6.11.2014 apreciază că în cauză contestatorii repuși în funcție ca urmare a încetării efectelor suspendării din funcție au dreptul de a fi repuși în situația anterioară inclusiv sub aspectul acordării beneficiului drepturilor pretinse – drepturi bănești de care au fost lipsiți și recunoașterea vechimii în magistratură pentru perioada aferentă suspendării.

În cauză, prin Hotărârea nr. 179/24.02.2016 Secția pentru judecători a CSM a constatat încetarea măsurii suspendării din funcție privind pe contestatori și a dispus repunerea în funcția de judecători începând cu data de 24.02.2016 având ca temei faptul că măsura care a justificat suspendarea din funcție nu mai subzistă cauza fiind restituită la procuror.

Această măsură legală – restituirea cauzei la Parchet nu este prevăzută expres de dispozițiile art. 63(2) din Legea

nr. 303/2004 printre cazurile de încetare a măsurii suspendării dar care a determinat în prezenta cauză și în raport de dispozițiile Hotărârii nr. 1219/6.11.2014 încetarea suspendării din funcție și reluarea exercițiului funcției de judecător.

În consecință repunerea în situația anterioară, în raport de Hotărârea nr. 1219/6.11.2014 privește nu numai reluarea funcției de către magistrat ci și beneficiul drepturilor pretinse respectiv plata drepturilor bănești de care au fost lipsiți pe perioada suspendării din funcție și recunoașterea vechimii în magistratură pentru această perioadă neputându-se reține că aceste drepturi nu pot fi acordate în afara situațiilor prevăzute la art. 63(2) din Legea nr. 303/2004.

Curtea apreciază că în cazul contestatorilor repuși în funcție ca urmare a aplicării Hotărârii nr. 1219/2014 a existat un exces de putere în sensul dispozițiilor art. 2(1) lit. n din Legea nr. 554/2004, intimatul apreciind contrar propriei interpretări asupra repunerii în situația

anterioară. Prin această interpretare contestatorii au avut un drept recunoscut vătămât, în sensul că repunerea în situația anterioară privește și beneficiul drepturilor pretinse respectiv drepturile salariale și vechimea în magistratură pentru perioada cuprinsă între data suspendării din funcție 30.06.2014 și data repunerii în funcție respectiv 24.02.2016.

În cadrul drepturilor salariale sunt cuprinse toate drepturile bănești de care, conform legii, contestatorii au fost lipsiți și care nu le-au fost acordate în perioada 30.06.2014 – 24.02.2016.

Față de cele expuse mai sus, Curtea, pe fond, în baza art. 29(7) din Legea nr. 317/2004 și art. 1 din Legea nr. 554/2004 va admite contestația astfel cum a fost precizată și va anula hotărârile contestate, va obliga intimatul să emită o hotărâre prin care să repună în situația anterioară pe contestatori în privința drepturilor salariale și a vechimii în magistratură pentru perioada cuprinsă între data suspendării din funcție 30.06.2014 și până la data repunerii în funcție, respectiv 24.02.2016.

2. Caracterul reprezentativ al mandatului de membru al Consiliului Superior al Magistraturii are în vedere persoanele care își desfășoară în mod efectiv activitatea de judecător sau procuror, atât în ceea ce privește participarea lor la adunările generale ale judecătorilor, respectiv ale procurorilor, cât și în privința posibilității de a candida pentru a fi ales membru al Consiliului Superior al Magistraturii. O consecință firească a acestor prevederi legale este aceea că judecătorii și procurorii detașați la alte instituții decât instanțe sau parchete nu pot participa la alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.

(Curtea Constituțională, Decizia nr. 637 din 27 octombrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii)

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Elena Hach în Dosarul nr.5.939/2/2016 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1.778D/2016.

2. La apelul nominal răspunde autoarea excepției de neconstituționalitate, Elena Hach. Lipsește partea Consiliul Superior al Magistraturii. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, autoarea excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia și constatarea că dispozițiile art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 sunt neconstituționale în măsura în care se

interpretează că judecătorii sau procurorii detașați la alte instituții decât instanțe sau parchete nu pot fi aleși membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce contravine art.16 alin.(1), art.36, art.37 și art.53 din Constituție. Arată că, până la adoptarea Hotărârii nr.902 din 23 august 2016, practica Consiliului Superior al Magistraturii a fost în sensul de a permite judecătorilor sau procurorilor detașați la alte instituții decât instanțe sau parchete să candideze la alegerile Consiliului Superior al Magistraturii. Totodată, susține că întreaga filozofie a art.14 din Legea nr.317/2004 are în vedere o singură dispoziție, și anume dreptul de a vota, nu și dreptul de a fi ales. Însă, Consiliul Superior al Magistraturii a interpretat dispoziția de lege criticată, ajungând la concluzia că există interdicția de a fi ales membru al Consiliului Superior al Magistraturii, dar interdicțiile sunt de strictă interpretare (singura interdicție expresă folosită de legiuitor fiind aplicabilă judecătorilor și procurorilor stagiați). Astfel, se încalcă dreptul de a fi ales, prevăzut de art.37 din Constituție, deoarece Consiliul Superior al Magistraturii este o autoritate publică pentru care legiuitorul constituant a prevăzut aceleași drepturi ca și pentru celelalte autorități publice. Prin urmare, consideră că sunt aplicabile dispozițiile art.36 privind dreptul de vot și art.37 privind dreptul de a fi ales, din Constituție. Or, aceste drepturi constituționale nu pot fi îngădite decât în condițiile prevăzute de art.53 din Constituție. În final, susține că s-a făcut un abuz de putere din partea Consiliului Superior al Magistraturii și trebuie să se dea curs procedurii de alegere a membrilor acestuia așa cum ea a fost începută, cu doi candidați din partea parchetelor de pe lângă curțile de apel, deoarece „întreaga filozofie a alegerilor se bazează pe două candidaturi”.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmi-

sibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât aceasta nu are legătură cu soluționarea cauzei în care a fost invocată, ce are ca obiect cererea de suspendare a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.902 din 23 august 2016. Pe fondul excepției de neconstituționalitate, consideră că art.14 din Legea nr.317/2004 are în vedere atât dreptul de vot, cât și dreptul de a fi ales membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Prin urmare, pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției, în principal, și de respingere, ca neîntemeiată, în subsidiar.

5. Având cuvântul în replică, autoarea excepției de neconstituționalitate precizează că recursul declarat împotriva sentinței prin care s-a soluționat cererea de suspendare a executării Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.902 din 23 august 2016, se află pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Sentința civilă nr.2.494 din 6 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr.5.939/2/2016, **Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**. Excepția a fost invocată într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a executării Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.902 din 23 august 2016, prin care s-a admis contestația formulată de procurorul Cristian Ban împotriva deciziei Comitetului Electoral de la nivelul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov privind admiterea candidaturii reclamantei, pentru alegerea în funcția de

membru al Consiliului Superior al Magistraturii din partea parchetelor de pe lângă curțile de apel.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din actul de sesizare, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art.16, art.36, art.37 și art.53 din Constituție. În acest sens, susține că dispozițiile criticate interzic judecătorilor și procurorilor detașați la alte instituții decât instanțe sau parchete exercitarea dreptului de a alege membrii Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce contravine art.36 privind dreptul de vot din Constituție. Autoarea excepției arată că, în măsura în care sintagma „*la alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii*” ar fi interpretată (eronat, de altfel) în sensul că include nu doar interdicția de a alege membrii Consiliului, ci și pe aceea de a fi ales ca membru al Consiliului, o astfel de interpretare este de natură să încalce art.37 din Constituție, privind dreptul de a fi ales. Or, dreptul la vot și dreptul de a fi ales sunt drepturi absolute, care nu cunosc limitări și nici nu pot cunoaște limitări, decât în ipotezele expres reglementate de art.53 din Constituție, ipoteze care însă nu sunt incidente în speță.

8. Pe de altă parte, autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prin acordarea dreptului la vot și a dreptului de a fi ales doar judecătorilor și procurorilor nedetașați, precum și celor care au fost detașați la alte instanțe/parchete, nu și celor detașați la alte autorități decât instanțe/parchete, se creează un sistem de inegalitate între primele două categorii de magistrați și ultima, care aduce atingere art.16 din Constituție. Prin aplicarea art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 se ajunge practic la excluderea judecătorilor/procurorilor detașați la alte autorități decât instanțe/parchete, de la posibilitatea de a participa

la activitatea propriului organ de protecție profesională, aceștia neputând influența componența Consiliului Superior al Magistraturii, nici prin exercitarea dreptului de a alege membrii Consiliului, dar nici prin exercitarea dreptului de a candida, deci de a face parte din structurile Consiliului Superior al Magistraturii, în contextul în care fac parte din corpul magistraților.

9. Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin notele scrise depuse la dosar la data de 12 octombrie 2016, autoarea excepției a invocat și încălcarea dispozițiilor art.1 alin.(3) și (5) din Constituție, susținând că, dată fiind interpretarea Consiliului Superior al Magistraturii a textului de lege criticat, acesta „apare ca fiind lipsit de previzibilitate”.

10. **Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că „este discutabilă constituționalitatea prevederilor criticate, din perspectiva interzicerii dreptului judecătorilor și procurorilor detașați la alte instanțe sau parchete să candideze pentru locurile rezervate magistraților aleși în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, restrângerea exercițiului acestui drept nefiind justificată obiectiv”.

11. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** consideră că interdicția reglementată de textul de lege criticat privește nu doar dreptul de vot, ci și dreptul de a candida (de a fi ales) pentru demnitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Pe de altă parte, dreptul de vot, prevăzut de art.36 din Constituție și dreptul de a fi ales, prevăzut de art.37 din Constituție sunt drepturi exclusiv politice, ce privesc procesul

electoral și autoritățile prin care se exprimă suveranitatea națională. Prin urmare, aceste norme constituționale nu au relevanță în prezenta cauză, care privește chestiuni ce țin de alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art.16 din Constituție, consideră, în esență, că „pe perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror, însă raportul de serviciu inițial al magistratului detașat se suspendă pe perioada detașării, în ceea ce privește efectele esențiale, fiind cedat temporar angajatorului la care s-a făcut detașarea”. Chiar dacă magistrații detașați își păstrează calitatea de judecător sau procuror pe perioada detașării, aceștia se află într-o situație diferită față de judecătorii și procurorii care își desfășoară efectiv activitatea la instanțe sau parchete, suspendarea raportului de serviciu inițial implicând și suspendarea exercitării unor drepturi inerente calității de magistrat, în cazul de față, a dreptului de a participa la alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, norma criticată nefiind discriminatorie. În sens contrar, în favoarea admiterii excepției de neconstituționalitate, se poate observa că, în conformitate cu prevederile art.7 alin.(1) din Legea nr.317/2004, „Membrii Consiliului Superior al Magistraturii se aleg din rândul judecătorilor și procurorilor numiți de Președintele României”, această dispoziție neintroducând distincții suplimentare, după cum aceștia își desfășoară activitatea la instanțe sau parchete ori sunt detașați la alte autorități publice decât instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea. De asemenea, art.58 alin.(3) din Legea nr.303/2004 prevede că, pe perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror, ceea ce semnifică că aceștia

se bucură în continuare de ansamblul drepturilor și obligațiilor prevăzute de Legea nr.303/2004 și de Legea nr.317/2004, inclusiv de dreptul de a candida pentru demnitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Din ansamblul prevederilor enunțate rezultă că judecătorii și procurorii detașați la alte autorități decât instanțele judecătorești sau parchetele de pe lângă acestea nu au drept de vot în cadrul adunărilor generale, însă li se recunoaște dreptul de a candida. De altfel, în discuție fiind restricționarea exercițiului unor drepturi, această interdicție nu ar putea fi dedusă pe cale de interpretare, ci doar din dispoziții exprese ale legii; or, Legea nr.317/2004 nu prevede în mod expres că magistrații detașați la alte autorități publice decât instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea nu au dreptul la a candida pentru demnitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Așadar, întrucât art.133 alin.(2) din Constituție prevede că cei 14 magistrați – 9 judecători și 5 procurori –, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii sunt aleși de adunările generale ale magistraților și validați de Senat, iar ceea ce este relevant este calitatea de magistrat a candidaților, se poate susține că, în măsura în care art.17 alin.(5) din Legea nr.317/2004 este interpretat în sensul că interzice dreptul magistraților detașați la alte autorități publice decât instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea de a candida (de a fi ales) pentru demnitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, este încălcat principiul egalității în fața legii prevăzut de art.16 alin.(1) din Constituție, norma fiind discriminatorie.

13. **Avocatul Poporului și președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, notele scrise depuse la dosar de autoarea excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 1 septembrie 2012, cu modificările ulterioare, având următorul cuprins: *„La alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii nu pot participa judecătorii și procurorii detașați la alte autorități decât la instanțe sau parchete.”*

16. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art.16 privind egalitatea în drepturi, art.36 privind dreptul la vot, art.37 privind dreptul de a fi ales și art.53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin notele scrise depuse la dosar la data de 12 octombrie 2016, autoarea excepției a invocat și încălcarea dispozițiilor art.1 alin.(3) și (5) din Constituție, deoarece textul de lege criticat „apare ca fiind lipsit de previzibilitate”.

17. Curtea reține că autoarea acesteia este procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov, fiind

detașată în prezent la Oficiul Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor. În contextul alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, în curs de desfășurare în anul 2016, autoarea excepției și-a depus candidatura la Comitetul Electoral de la nivelul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov, candidatură ce a fost admisă, prin Hotărârea Comitetului Electoral al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov, din data de 14 iulie 2016. Împotriva acestei hotărâri a Comitetului Electoral al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov a formulat contestație la Consiliul Superior al Magistraturii Cristian Ban, procuror general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, considerând că autoarea excepției nu avea dreptul de a candida, fiind detașată la o altă instituție decât o unitate de parchet. Contestația formulată de procurorul Cristian Ban împotriva deciziei Comitetului Electoral de la nivelul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov, privind admiterea candidaturii procurorului Elena Hach pentru alegerea în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii din partea parchetelor de pe lângă curțile de apel, a fost admisă, în temeiul art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004, prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.902 din 23 august 2016. Procurorul Elena Hach a solicitat Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, suspendarea executării Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.902 din 23 august 2016. În cadrul acestui litigiu, reclamanta Elena Hach a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.14 alin.(5) și art.16 alin.(1) lit.d) din Legea nr.317/2004, iar prin Sentința civilă nr.2.494 din 6 septembrie 2016, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de

neconstituționalitate a prevederilor art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, și a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.16 alin.(1) lit.d) din Legea nr.317/2004, întrucât acestea nu au legătură cu cauza. Prin aceeași sentință s-a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.902 din 23 august 2016. Împotriva acestei sentințe civile, autoarea excepției a formulat, la data de 26 septembrie 2016, recurs ce se află în curs de judecare la Înalta Curte de Casație și Justiție.

18. Cu privire la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, având în vedere obiectul litigiului în cadrul căruia a fost invocată – respectiv soluționarea cererii de suspendare a executării Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.902 din 23 august 2016 – , Curtea reține că, în cazuri similare, a stabilit că „cererea de suspendare a executării actelor în condițiile art.14 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 reprezintă o cerere conexă acțiunii întemeiate pe art.7 și 8 din aceeași lege, cerere a cărei introducere este guvernată de principiul disponibilității” (a se vedea Decizia nr.196 din 4 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.231 din 22 aprilie 2014, și Decizia nr.756 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.110 din 11 februarie 2015, paragraful 17, pronunțate ca urmare a ridicării unor excepții de neconstituționalitate în cadrul soluționării unor cereri de suspendare a unor hotărâri adoptate de Consiliul Superior al Magistraturii). Prin aceleași decizii, Curtea a mai reținut că dispozițiile de lege criticate, constituind temeiuri ale hotărârilor emise de Consiliul Superior al Magistraturii și a căror suspendare se solicită, au legătură cu soluționarea acțiunilor deduse jude-

cății. Mai mult, prin Decizia nr.374 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.504 din 5 iulie 2016, paragraful 32, Curtea a reținut că doar o soluție definitivă de suspendare a actului Consiliului Superior al Magistraturii ar face inadmisibilă excepția de neconstituționalitate.

19. Având în vedere cadrul procesual în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate în cazul de față, și anume soluționarea cererii de suspendare a unei hotărâri a Consiliului Superior al Magistraturii, cerere respinsă prin Sentința civilă nr.2.494 din 6 septembrie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal [prin care, de asemenea, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii], sentința civilă împotriva căreia autoarea excepției a formulat recurs, nesoluționat până la această dată, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate are legătură cu soluționarea cauzei în cadrul căreia a fost invocată.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că statutul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii este reglementat prin art.133 din Legea fundamentală, cu denumirea marginală „*Rolul și structura*”, potrivit căruia Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 19 membri, din care: 14 sunt aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat; aceștia fac parte din două secții, una pentru judecători și una pentru procurori; prima secție este compusă din 9 judecători, iar cea de-a doua din 5 procurori. Potrivit art.54 din Legea nr.317/2004, „*Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6ani, fără posibilitatea reînvestirii. Judecătorii și procurorii, membri ai Consiliului Superior*

al Magistraturii, au calitatea de demnitar". În conformitate cu art.16 alin.(2) din Constituție, potrivit căruia funcțiile și demnitățile publice pot fi ocupate în condițiile legii, Legea nr.317/2004 stabilește condițiile și procedura de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii în secțiunea a 2-a: „*Alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii*” a capitolului II: „*Organizarea Consiliului Superior al Magistraturii*”.

21. Referitor la condițiile de alegere și de participare la vot ale membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, Legea nr.317/2004 prevede următoarele: judecătorii și procurorii, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, sunt aleși în adunările generale ale judecătorilor sau, după caz, ale procurorilor [art.6 alin.(1)]; membrii Consiliului Superior al Magistraturii se aleg din rândul judecătorilor și procurorilor numiți de Președintele României [art.7 alin.(1)]; nu pot fi aleși membri ai Consiliului Superior al Magistraturii judecătorii și procurorii care au făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 sau au colaborat cu acestea ori cei care au un interes personal ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege [art.7 alin.(5)]. În ceea ce privește procedura de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, Legea nr.317/2004 stabilește, în art.7 – 9, în esență, următoarele: candidaturile se depun la colegiile de conducere ale instanțelor și parchetelor care verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege de către judecătorii și procurorii care și-au depus candidaturile; colegiul de conducere al fiecărei curți de apel organizează propria adunare generală, adunarea generală a judecătorilor de la tribunalele și tribunalele specializate din circumscripția curții de apel și adunarea generală a judecătorilor de la judecătoriile din circumscripția curții

de apel; judecătorii/procurorii de la fiecare curte de apel/parchet de pe lângă curțile de apel, judecătorii/procurorii de la toate tribunalele și tribunalele specializate din circumscripția fiecărei curți de apel/de la toate parchetele de pe lângă tribunale și tribunalele specializate din circumscripția fiecărei curți de apel și judecătorii/procurorii de la toate judecătoriile/parchetele de pe lângă judecătoriile din circumscripția fiecărei curți de apel desemnează, în cele 3adunări generale, prin vot secret, direct și personal, câte un candidat pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii; Consiliul Superior al Magistraturii întocmește listele cu judecătorii și procurorii desemnați pentru a candida la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pe categorii de instanțe și parchete, liste care se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii și se transmit instanțelor sau, după caz, parchetelor, de către Consiliul Superior al Magistraturii; în vederea alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, în cadrul fiecărei instanțe și al fiecărui parchet se convoacă adunarea generală a judecătorilor sau, după caz, a procurorilor.

22. Având în vedere această reglementare, Curtea reține că secțiunea a 2-a a capitolului II: „*Organizarea Consiliului Superior al Magistraturii*” din Legea nr.317/2004 secțiune intitulată „*Alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii*” (art.6 – 21), prevede atât procedura de desemnare a candidaților, cât și procedura de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. Potrivit art.14 alin.(1) din Legea nr.317/2004, în procedura de desemnare a candidaților și de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, adunările generale sunt legal constituite în prezența a cel puțin două treimi „*din numărul judecătorilor sau, după caz, al procurorilor în funcție, inclusiv cei delegați*”

sau detașați de la alte instanțe sau parchete”. Așadar, având în vedere încadrarea normei criticate în ansamblul dispozițiilor Legii nr.317/2004, Curtea reține că interdicția prevăzută de textul de lege criticat – art.14 alin.(5), potrivit căruia „La alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii nu pot participa judecătorii și procurorii detașați la alte autorități decât la instanțe sau parchete.” – , vizează atât dreptul de a alege membrii Consiliului Superior al Magistraturii, cât și dreptul de a fi ales ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii. De altfel, în același sens este și Regulamentul din 24 august 2005 privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.828 din 14 septembrie 2005, care, la art.7 alin.(6), prevede că „Judecătorii și procurorii detașați la alte autorități decât la instanțe sau parchete nu pot participa la alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.”, iar, în conformitate cu art.9 alin.(2), „În procedura de desemnare a candidaților, judecătorii și procurorii pot candida numai în adunarea generală în care au drept de vot”.

23. Caracterul reprezentativ al mandatului de membru al Consiliului Superior al Magistraturii are în vedere persoanele care își desfășoară în mod efectiv activitatea de judecător sau procuror, atât în ceea ce privește participarea lor la adunările generale ale judecătorilor, respectiv ale procurorilor, cât și în privința posibilității de a candida pentru a fi ales membru al Consiliului Superior al Magistraturii. O consecință firească a acestor prevederi legale este aceea că judecătorii și procurorii detașați la alte instituții decât instanțe sau parchete nu pot participa la alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, privită în mod unitar, cu cele două componente ale sale (depunerea candidaturii și participarea la adunările generale ale

judecătorilor și procurorilor în vederea alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii).

24. Analizând statutul judecătorilor și procurorilor detașați la alte autorități decât la instanțe sau parchete, Curtea observă că, potrivit art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, atât judecătorii, cât și procurorii pot fi detașați, cu acordul scris al acestora, pe o perioadă cuprinsă între 6 luni și 3 ani (cuposibilitatea prelungirii o singură dată, pentru o durată de până la 3 ani), la alte instanțe sau parchete, la Consiliul Superior al Magistraturii, Institutul Național al Magistraturii, Ministerul Justiției sau la unitățile subordonate acestuia, ori la alte autorități publice, în orice funcții, inclusiv cele de demnitate publică numite, la solicitarea acestor instituții, precum și la instituții ale Uniunii Europene sau organizații internaționale. Potrivit art.58 alin.(3) din Legea nr.303/2004, pe perioada detașării, judecătorii și procurorii își păstrează calitatea de judecător sau procuror și beneficiază de drepturile prevăzute de lege pentru personalul detașat, perioada detașării constituie vechime în funcția de judecător sau procuror, iar, după încetarea detașării, judecătorul sau procurorul revine în funcția deținută anterior.

25. Prin Decizia nr.949 din 23 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.706 din 17 octombrie 2008, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.58 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Curtea Constituțională a constatat că „judecătorul sau procurorul detașat într-o funcție publică încetează să mai exercite funcțiile specifice judecătorului sau procurorului și exercită atribuții specifice funcției publice în care a fost

detașat, în acest sens sunt și prevederile art.58 alin.(5) din Legea nr.303/2004, potrivit căreia, după încetarea detașării, judecătorul sau procurorul revine în funcția deținută anterior”.

26. Așadar, Curtea constată că dispoziția de lege criticată, care instituie interdicția judecătorilor și procurorilor detașați la alte autorități decât la instanțe sau parchete de a participa la alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, este justificată, în mod obiectiv, de faptul că aceștia nu-și mai desfășoară activitatea la instanța/parchetul unde și-au desfășurat-o înainte de detașarea în altă funcție publică, încetând să mai exercite funcțiile specifice judecătorului sau procurorului.

27. Cât privește critica autoarei excepției, raportată la art.36 și art.37 din Constituție, Curtea reține că atât dreptul de vot, cât și dreptul de a fi ales sunt drepturi fundamentale, care fac parte din categoria drepturilor exclusiv politice, întrucât prin intermediul lor cetățenii participă în mod direct la guvernare. Astfel, potrivit art.36 alin.(1) din Legea fundamentală, *„Cetățenii au drept de vot de la vârsta de 18 ani, împliniți până în ziua alegerilor inclusiv.”* Caracteristicile votului prevăzut la art.36 din Constituție sunt precizate în art.62 din Legea fundamentală, referitor la alegerea Camerelor, și anume votul este universal, egal, direct, secret și liber exprimat, potrivit legii electorale. Potrivit art.37 alin.(1) din Legea fundamentală, *„Au dreptul de a fi aleși cetățenii cu drept de vot care îndeplinesc condițiile prevăzute în articolul 16 alineatul (3), dacă nu le este interzisă asocierea în partide politice, potrivit articolului 40 alineatul (3)”, iar potrivit alin.(2) al aceluiași articol, „Candidații trebuie să fi împlinit, până în ziua alegerilor inclusiv, vârsta de cel puțin 23 de ani pentru a fi aleși în Camera Deputaților sau în organele administrației publice locale, vârsta de cel puțin 33 de*

ani pentru a fi aleși în Senat și vârsta de cel puțin 35 de ani pentru a fi aleși în funcția de Președinte al României.” Întrucât aceste drepturi fundamentale sunt exclusiv drepturi politice, ele pot fi exercitate de către cetățeni numai pentru participarea la guvernare, pentru alegerea membrilor organelor reprezentative ale poporului. În acest sens, art.2 din Constituție prevede că suveranitatea națională aparține poporului român care o exercită prin *„organele sale reprezentative”*, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum.

28. Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art.36 privind dreptul de vot și art.37 privind dreptul de a alege nu pot fi aplicabile, *mutatis mutandis*, în ceea ce privește condițiile și procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, organ constituțional, care face parte din autoritatea judecătorească și care este garantul independenței justiției. În acest sens, sunt și prevederile art.54 din Legea nr.317/2004, potrivit căreia membrul Consiliului Superior al Magistraturii este demnitar și, prin urmare, procesul alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este una dintre etapele consacrate de lege pentru ocuparea acestei funcții de demnitate publică, fiind incidente, așadar, și dispozițiile art.16 alin.(2) din Constituție.

29. De altfel, Curtea reține că dreptul de a vota membrii Consiliului Superior al Magistraturii nu este un drept absolut, cum, de altfel, nu este absolut nici dreptul de a vota organele reprezentative ale poporului român consacrat de art.36 din Constituție. În acest sens, trebuie avut în vedere că un drept absolut este opozabil față de toți, dar nu toate drepturile absolute sunt și intangibile. Drepturile intangibile beneficiază de o protecție absolută distinctă, pentru că exercițiul lor

nu poate fi afectat de limitări sau derogări (permanente sau temporare), în nicio împrejurare (pe timp de pace sau război). În această categorie intră, de exemplu, dreptul la viață. Prin urmare, dreptul de a fi ales, chiar în varianta sa politică, poate comporta și comportă, în toate sistemele legislative, anumite limitări, între care și cea cu privire la categoria persoanelor eligibile (cu titlu exemplificativ, alte limitări ar fi restricții de vârstă, de conduită socială, de ocupație etc.).

30. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art.16 din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că principiul egalității „presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice” (Decizia Plenului nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a reținut că art.16 din Constituție „vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui” (Decizia nr.53 din 19februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.224 din 3 aprilie 2002, și Decizia nr.1.615 din 20decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.99 din 8 februarie 2012).

31. Aplicând aceste considerente de principiu la speța de față, Curtea reține

că dispozițiile de lege criticate, care interzic judecătorilor și procurorilor detașați la alte autorități decât la instanțe sau parchete să participe la alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, nu creează discriminări în raport cu judecătorii și procurorii nedetașați sau detașați la alte instanțe sau parchete, câtă vreme cele două categorii de judecători/procurori, la care face referire autoarea excepției, sunt în situații juridice diferite.

32. Cu privire la dispozițiile art.53 din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi,

**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Elena Hach în Dosarul nr.5.939/2/2016 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.14 alin.(5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 octombrie 2016.

3. Magistrații nu sunt funcționari publici, în sensul Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici. Statutul acestora rezultă din legislația specială, edictată în concretizarea normelor constituționale care acordă magistraților o poziție deosebită în ansamblul diverselor categorii de personal, caracterizată prin garanții conferite în vederea asigurării independenței și imparțialității acestora, necesară îndeplinirii justiției, ca activitate fundamentală într-un stat de drept.

(Curtea Constituțională, Decizia nr.685 din 24 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.79 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor)

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.79 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gabriel Chifan în Dosarul nr.1.501/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători și care constituie obiectul Dosarului nr.1.834D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, constatându-se lipsa celeilalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează faptul că partea Inspekția Judiciară a transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând, în esență, argumentele expuse în motivarea scrisă a excepției.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, precizând că obligațiile aferente statutului de magistrat sunt reglementate prin Constituție și prin legi organice, iar ordinele Consiliului Superior al Magistraturii se emit numai în baza legii, fiindu-i permisă această posibilitate, întrucât legiuitorul primar nu poate reglementa toate detaliile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Decizia civilă nr.165 din 26 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr.1.501/1/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.79 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Gabriel Chifan într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de autorul excepției împotriva unei hotărâri prin care Consiliul Superior al Magistraturii a admis acțiunea disciplinară solicitată de Inspekția Judiciară cu privire la acesta și i-a aplicat sancțiunea disciplinară constând în excluderea din magistratură pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.b) din Legea nr.303/2004 referitor la încălcarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că textul de lege criticat nesocotește competența Parlamentului de a reglementa prin lege organică statutul funcționarilor publici, întrucât permite reglementarea statutului magistraților pe perioada concediilor fără plată prin regulament emis de Consiliul Superior al Magistraturii, respectiv existența sau inexistența principalelor

drepturi, obligații și interdicții specifice profesiei, încălcându-se astfel principiul separației și echilibrului puterilor în stat. Precizează că în Codul muncii – care este o lege organică – există dispoziții generale cu privire la suspendarea raporturilor de muncă pe perioada concediilor fără plată [art.49 alin.(1) și art.54 coroborate cu art.278 alin.(2)], iar principiul separației și echilibrului puterilor în stat nu permite reprezentanților puterii judecătorești să contrazică puterea legiuitoare sub pretextul că specialul derogă de la general (art.19 din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor). Menționează și Decizia Curții Constituționale nr.392 din 2 iulie 2014 prin care, referitor la Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului, s-a arătat că răspunderea disciplinară a polițistului, ca element esențial al statutului acestui tip de funcționar public, trebuie reglementată prin lege organică. Autorul excepției susține că, prin analogie sau chiar utilizând argumentul „cu atât mai mult”, nu se poate lăsa Consiliului Superior al Magistraturii atribuția reglementării statutului magistratului pe perioada concediului fără plată, având în vedere, mai ales, faptul că dreptul comun, reprezentat de Codul muncii, conține dispoziții exprese contrare.

8. Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens apreciază că soluția legislativă cuprinsă în textul de lege criticat nu înfrânge principiul separației și echilibrului puterilor în stat, trimiterea la Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor neavând semnificația delegării unei competențe ce aparține în exclusivitate legiuitorului. Totodată, în raport cu statutul special al judecătorilor și procurorilor arată că nu sunt incidente prevederile art.73 alin.(3) lit.j) din Constituție privitoare la reglementarea prin lege organică a

statutului funcționarilor publici și nici prevederile art.73 alin.(3) lit.p) din Legea fundamentală potrivit cărora regimul general privind raporturile de muncă se reglementează prin lege organică.

9. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind, în esență, că este o chestiune de oportunitate, iar nu de legalitate opțiunea legiuitorului de a decide ce aspecte urmează să facă obiectul unor reglementări subsecvente, opțiune ce ar putea comporta un risc de neconstituționalitate doar în situația în care legiuitorul primar nu reglementează nici cele mai importante aspecte în domeniu. Or, în cazul de față, reglementarea regimului concediilor se face prin lege, respectiv prin Legea nr.303/2004 și Codul muncii.

11. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că dispozițiile art.18 și 19 din Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor nu fac altceva decât să le dezvolte pe cele ale art.79 alin.(2) din Legea nr.303/2004. În ce privește invocarea de către autorul excepției a celor reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr.392 din 2 iulie 2014 referitoare la reglementarea răspunderii disciplinare a polițiștilor prin lege organică apreciază că nu sunt aplicabile în cauza de față. Precizează, totodată, că dreptul la concediu fără plată nu se regăsește printre domeniile enumerate în art.73 alin.(3) din Constituție, astfel că nu trebuie să facă obiectul de reglementare al legii organice.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat

punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile orale ale autorului excepției și notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art.79 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, care au următoarea redactare: „*Judecătorii și procurorii au dreptul la concedii de studii de specialitate plătite pentru participarea la cursuri sau alte forme de specializare organizate în țară sau în străinătate, pentru pregătirea și susținerea examenului de capacitate și de doctorat, precum și la concedii fără plată, potrivit Regulamentului privind concediile judecătorilor și procurorilor*”.

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Constituție cuprinse la art.1 alin.(4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și art.73 alin.(3) lit.j) și p) care stabilesc că statutul funcționarilor publici și regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a fost

ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de autorul acesteia împotriva unei hotărâri prin care Consiliul Superior al Magistraturii a admis acțiunea disciplinară promovată de Inspekția Judiciară cu privire la acesta și i-a aplicat sancțiunea disciplinară constând în excluderea din magistratură pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.b) din Legea nr.303/2004 referitoare la încălcarea prevederilor legale privitoare la incompatibilități și interdicții. Motivul aplicării acestei sancțiuni l-a constituit faptul că autorul excepției, judecător în cadrul Curții de Apel Oradea – Secția a II-a civilă, aflându-se în concediu fără plată, a încheiat un contract individual de muncă pentru ocuparea unei funcții de judecător în cadrul misiunii EULEX în Kosovo, deținând, începând cu data de 16 septembrie 2013, atât funcția de judecător în România, cât și cea de judecător în cadrul Curții Supreme din Kosovo – Camera specializată în materia privatizărilor, deși avea posibilitatea să opteze pentru ocuparea acestei poziții prin detașare, iar legea îi cerea ca, anterior participării la procedura de selecție, să solicite acordul Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate referitoare la reglementarea concediilor magistraților reprezintă una din apărățile formulate de recurent în ce privește individualizarea sancțiunii, cu referire la faptul că a fost aplicată în mod nejustificat cea mai gravă sancțiune prevăzută de lege. Astfel, recurentul a arătat că, în timpul în care a desfășurat activitatea de judecător la Curtea Supremă din Kosovo, a fost în concediu fără plată cu acordul Curții de Apel Oradea, concediu care a fost prelungit, susținând, în esență, că acesta echivalează cu o suspendare din funcție, nemaifiind incidente restricțiile impuse de interdicțiile și incompatibilitățile aplicabile magistraților.

17. Prevederile de lege criticate consacra dreptul judecătorilor și al procurorilor la concedii de studii plătite și la concedii fără plată. Critica formulată de autorul excepției este îndreptată împotriva referirii la regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor, emis de Consiliul Superior al Magistraturii, cuprinsă în prevederile de lege menționate. În acest sens susține că prin posibilitatea înscrisă în textul de lege suspensiv controlului de constituționalitate ca prin regulament emis de Consiliul Superior al Magistraturii să se reglementeze cu privire la statutul magistraților pe perioada concediilor fără plată s-ar nesocoti competența Parlamentului de a reglementa prin lege organică statutul funcționarilor publici, încălcându-se, în același timp, principiul separației și echilibrului puterilor în stat. În motivarea acestei afirmații, autorul excepției arată că prin art.19 alin.(1) din acest regulament (aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.325/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.815 din 8 septembrie 2005) se prevede că, în perioada concediilor fără plată, persoanele respective își păstrează calitatea de judecător sau procuror. Prin urmare, în opinia sa, textul din regulament reglementează cu privire la existența sau inexistența principalelor drepturi, obligații și interdicții specifice profesiei.

18. Față de criticile formulate, Curtea observă că a mai analizat, în jurisprudența sa, problematica reglementării unor aspecte ce țineau de statutul funcționarilor publici prin acte normative cu forță juridică inferioară legii organice, contrar prevederilor art.73 alin.(3) lit.j) din Constituție. Cu titlu de principiu, Curtea a clarificat semnificația conceptului de statut juridic al unei categorii de personal, reținând că acesta este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află

respectiva categorie (a se vedea Decizia nr.172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.315 din 25 aprilie 2016, paragraful 19). Cele mai multe cauze în care Curtea a avut de verificat în ce măsură diverse aspecte se încadrează în conceptul de statut al funcționarilor publici au vizat statutul polițistului. În cazul acestuia, calitatea sa de funcționar public este menționată expres în chiar art.1 alin.(1) din Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.440 din 24 iunie 2002, particularizându-l în raport cu funcționarii publici la care se referă Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.365 din 29 mai 2007, prin aceea că are un statut special, exercitând atribuțiile stabilite pentru Poliția Română prin lege, ca instituție specializată a statului. Art.78 din Legea nr.360/2002 stabilește, însă, în același timp, că dispozițiile sale se completează, după caz, cu prevederile Legii nr.188/1999.

19. Astfel, prin Decizia nr.392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.667 din 11 septembrie 2014, Curtea Constituțională a observat că răspunderea disciplinară a polițiștilor se referă, conform art.4 alin.(2) și cap.IV din Legea nr.360/2002, la modul de executare a raporturilor de serviciu și că, în condițiile angajării acestei răspunderi, este afectată executarea raportului de serviciu, putându-se ajunge chiar la încetarea acestuia. De aceea, Curtea a reținut că răspunderea disciplinară, ținând de statutul polițistului, trebuie reglementată, potrivit art.73 alin.(3) lit.j) din Constituție, prin lege organică, respectiv Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului (paragraful 18).

20. De asemenea, prin Decizia nr.637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr.906 din 8 decembrie 2015, Curtea a apreciat că evaluarea activității și conduitei polițistului se referă la modul de executare a raportului de serviciu și, prin efectele produse, poate avea drept consecință chiar încetarea acestuia, motiv pentru care ține de statutul acestuia și, prin urmare, trebuie reglementată, potrivit art.73 alin.(3) lit.j) din Constituție, prin lege organică (paragrafele 25 și 26).

21. Tot astfel, prin Decizia nr.172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.315 din 25 aprilie 2016, Curtea a constatat că aspectele esențiale ale ocupării posturilor de conducere ale polițiștilor trebuie reglementate prin lege organică, întrucât vizează o modificare a raporturilor de muncă. Curtea a observat că, în cazul examinat, dispozițiile legale criticate nu numai că nu reglementau procedura ocupării posturilor de conducere ale polițiștilor, ci delegau reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort, prin ordine (paragrafele 20, 21).

22. În acest context jurisprudențial, Curtea reține că magistrații nu sunt funcționari publici, în sensul Legii nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici. Acest lucru este precizat explicit în art.6 lit.c) din Legea nr.188/1999, potrivit căruia prevederile acestei legi nu sunt aplicabile corpului magistraților. Statutul acestora rezultă din legislația specială, edictată în concretizarea normelor constituționale care acordă magistraților o poziție deosebită în ansamblul diverselor categorii de personal, caracterizată prin garanții conferite în vederea asigurării independenței și imparțialității acestora, necesară înlăptuirii justiției, ca activitate fundamentală într-un stat de drept.

23. Relevante, sub acest aspect, sunt și cele reținute de Înlalta Curte de Casație și Justiție, care, în considerentele Deciziei nr.14 din 18 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.853 din 18 decembrie 2008, pronunțată

în soluționarea unui recurs în interesul legii, a arătat că magistrații constituie o categorie specială de personal, care face parte din autoritatea judecătorească și care are menirea de a exercita puterea judecătorească. Ei se bucură de un statut special, împrejurare care rezultă din coroborarea art.124 alin.(3), art.125, art.132 și art.134 din Constituție cu Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.827 din 13 septembrie 2005, și Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 1 septembrie 2012.

24. În ce privește concediul la care magistrații sunt îndreptățiți, Curtea observă că acesta este consacrat prin prevederile art.79 din Legea nr.303/2004, potrivit căroră judecătorii și procurorii beneficiază anual de un concediu de odihnă plătit și au, totodată, dreptul la concedii de studii de specialitate, la concedii medicale, la concedii de creștere a copilului în vârstă de până la 2 ani, precum și la alte concedii, în conformitate cu legislația în vigoare. Totodată, Curtea reține că reglementarea dreptului la concediu al acestora ține de executarea raporturilor de muncă, cu referire la timpul de muncă și cel de odihnă. Reglementarea-cadru în această materie este dată de Codul muncii, care este o lege organică, aspectele specifice, eventual derogatorii de la regulile instituite prin Codul muncii, fiind stabilite prin Legea nr.303/2004. În schimb, Regulamentul în discuție al Consiliului Superior al Magistraturii, care conține norme cu forță juridică inferioară legii, cuprinde doar aspecte procedurale, fără să introducă reguli de fond care să afecteze statutul constituțional și legal al judecătorilor și procurorilor.

25. Față de aceste considerații, Curtea constată că în cauză nu este incident textul cuprins în Legea fundamentală la art.73 alin.(3) lit.j), care prevede că statutul funcționarilor publici se stabilește prin lege organică.

26. Nu poate fi reținută nici critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art.73 alin.(3) lit.p) din Constituție, care consacră necesitatea reglementării prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă. În decizia mai sus citată, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a reținut că magistrații își desfășoară activitatea în temeiul unui raport de muncă *sui generis*, care are la bază un acord de voință (un contract nenumit, de drept public) încheiat cu însuși statul, reprezentat de Președintele României și de Consiliul Superior al Magistraturii. Ulterior numirii, parte în raporturile de muncă ale magistraților sunt, în puterea legii, ca exponenți ai autorității judecătorești a statului, Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel și parchetele de pe lângă curțile de apel, tribunalele și parchetele de pe lângă ele. Reglementarea relațiilor de muncă se realizează prin legile speciale dedicate acestei profesii, în deplină concordanță cu exigențele cuprinse în art.73 alin.(3) lit.p) din Constituție.

27. În ce privește critica referitoare la pretinsa nesocotire a principiului separației și echilibrului puterilor în stat ca urmare a faptului că prin textul de lege criticat se permite ca prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii să se reglementeze cu privire la drepturile și obligațiile magistraților, Curtea observă că toate aspectele ce țin de statutul magistraților, drepturile și obligațiile, regimul interdicțiilor și al incompatibilităților sunt prevăzute expres și detaliate în legile speciale adoptate în domeniu (Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor

și procurorilor, Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară și Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii). Mai mult decât atât, statutul magistraților este fixat prin chiar prevederile Legii fundamentale, fiind caracterizat, în principal, prin independența și inamovibilitatea judecătorilor și stabilitatea procurorilor, însoțite de garanții constituționale, concretizate la nivelul legilor menționate. În aceste condiții, prin regulament nu se aduc elemente de noutate față de prevederile legale, ci se detaliază modalitatea practică de aducere la îndeplinire a prevederilor legale corespunzătoare, fără ca în acest mod să aibă loc vreo nesocotire a dispozițiilor art.1 alin.(4) din Constituție prin încălcarea de către autoritatea judecătorească, prin intermediul Consiliului Superior al Magistraturii, a atributelor exclusive ale puterii legiuitoare.

28. De fapt, sub acest aspect, criticile autorului vizează conținutul normativ al regulamentului emis și aprobat de Consiliul Superior al Magistraturii, care nu poate forma, însă, obiect al controlului de constituționalitate. În cuprinsul acestuia se precizează, la art.19, că, pe perioada concediilor fără plată, magistrații își păstrează această calitate, prevedere care nu face altceva decât să reconfirme garanțiile stabilite de lege pentru asigurarea inamovibilității judecătorilor și a stabilității procurorilor.

29. Tot astfel, și argumentele potrivit cărora în Legea nr.53/2003 - Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.354 din 18 mai 2011, există dispoziții generale cu privire la suspendarea raporturilor de muncă pe perioada concediilor fără plată [art.49 alin.(1) și art.54 coroborate cu art.278 alin.(2)], ceea ce ar reprezenta o nesocotire a principiului separației și echilibrului puterilor în stat ca urmare a faptului că ar fi contrazise de reprezentanții autorității judecătorești prin intermediul

regulamentului menționat, țin, de asemenea, de legalitatea acestui act normativ emis de Consiliul Superior al Magistraturii, verificarea acestuia excedând competenței Curții Constituționale.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
În numele legii
DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Chifan în Dosarul nr.1.501/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători și constată că dispozițiile art.79 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2016.

4. Conform dispozițiilor art. 48 alin.(9) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, numirea judecătorilor în funcții de conducere se face pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reinvestirii o singură dată, de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea președintelui instanței. În condițiile în care cel de-al doilea mandat de președinte de secție a încetat, acesta nu mai poate fi reînnoit nici ca urmare a înființării unei noi secții prin comasarea a două foste secții, în vederea înlăturării discrepanțelor existente la nivelul încărcăturii acestora.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 2655 din 18 octombrie 2016, dosar nr. 4156/1/2015)

Circumstanțele cauzei

Hotărârea suspendată controlului judecătoresc

Prin Hotărârea nr. 1037 din 13 octombrie 2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a respins contestația formulată de Tribunalul Hunedoara, prin președinte, judecător T.C.M. și pe cea a doamnei judecător C.M.A. de la Tribunalul Hunedoara împotriva Hotărârii nr.619/03.09.2015 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

Pentru a adopta această soluție, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut, în fapt, următoarele:

Potrivit art. 11 din Hotărârea nr.654/31.08.2011 a Secției pentru judecători, completată prin Hotărârea nr.775/11.10.2011, începând cu data

01.10.2011, Secția civilă din cadrul Tribunalului Hunedoara a fost redenumită ca Secția I civilă.

Prin Hotărârea nr.1147/2014 s-a dispus înființarea Secției I civilă prin desființarea Secției I civilă și a Secției de litigii de muncă din cadrul Tribunalului Hunedoara, începând cu data de 01.01.2015.

Doamna judecător a exercitat funcția de președinte al Secției civile, respectiv al Secției I civile a Tribunalului Hunedoara, în perioadele 07.05.2009-07.05.2012, respectiv 23.10.2012-01.01.2015, potrivit Hotărârilor nr.315/07.05.2009, respectiv nr. 813/23.10.2012, ale Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii. Cel de-al doilea mandat în funcția de președinte al Secției I civilă a încetat la data 01.01.2015, data desființării Secției I civilă.

În perioadele 25.02.2009 - 07.05.2009, 07.05.2012 - 23.10.2012, 01.01.2015 - 01.07.2015, doamna judecător C.M.A. a exercitat această funcție prin delegare, doamna judecător fiind delegată și în prezent.

Conform dispozițiilor art. 48 alin.(9) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, numirea judecătorilor în funcții de conducere se face pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată, de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea președintelui instanței.

Prin Hotărârea nr. 619/03.09.2015, Secția pentru judecători a reținut că doamna judecător a exercitat, prin numire, două mandate de președinte al Secției I civile, în perioadele 07.05.2009-07.05.2012 și 23.10.2012-01.01.2015, între cele două intervale de timp fiind delegată în aceeași funcție de conducere.

La adoptarea hotărârii contestate, Secția pentru judecători a avut în vedere și prevederile Hotărârii sale nr. 320/17.04.2013, în acord cu Decizia nr. 22/17.01.2012 a Curții Constituționale, potrivit căreia sintagma „fără posibilitatea reînvestirii” înseamnă unicitatea mandatului.

Prin aceeași hotărâre, Secția pentru judecători a apreciat că și în situația în care între cele două mandate ale unei funcții de conducere judecătorul a exercitat această funcție prin delegare, se aplică dispozițiile art. 48 alin.(9) din actul normativ menționat, în sensul că limitarea reînvestirii la o singură dată operează și în aceste situații, soluție care se aplică și în cazul în care secția respectivă s-a reorganizat.

De asemenea, în situația în care între două mandate într-o funcție de conducere exercitate de către un judecător, prin numire, există o discontinuitate, însă acoperită într-o delegare a judecătorului respectiv în aceeași funcție de conducere,

nu există diferențe între cele două modalități de exercitare a funcției de conducere, respectiv delegare și numire, în ceea ce privește atribuțiile specifice funcției de conducere, astfel că Secția pentru judecători a apreciat că judecătorul a exercitat în mod continuu funcția de conducere, cele două mandate fiind în acest caz succesive.

Secția pentru judecători a apreciat că doamna judecător C.M.A. a exercitat deja două mandate în funcția de președinte al Secției I civile a Tribunalului Hunedoara, astfel cum a fost reorganizată succesiv această secție și, pe cale de consecință, a respins ca rămasă fără obiect propunerea de numire în funcția de președinte al Secției I civile a Tribunalului Hunedoara a doamnei judecător C.M.A..

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că, într-adevăr, în dispozitivul Hotărârii Secției pentru judecători nr. 1141/2014 s-a menționat desființarea Secției I civile și a Secției de litigii de muncă și asigurări sociale din cadrul Tribunalului Hunedoara și înființarea unei noi secții în cadrul acestei instanțe cu denumirea Secția I civilă, însă aceste măsuri trebuie interpretate în virtutea considerentelor hotărârii.

Astfel, Plenul a remarcat faptul că noua Secție I civilă înființată la Tribunalul Hunedoara, reprezintă, în fapt, o comasare a două secții, fosta Secție I civilă și fosta Secție de litigii de muncă și asigurări sociale, măsură dispusă în vederea înlăturării discrepanțelor existente la nivelul încărcăturii acestora.

Astfel, noua Secție I civilă cuprinde întregul personal al fostei secții civile, la care s-a adăugat cel existent la nivelul Secției de litigii de muncă și asigurări sociale.

Mai mult, prin aceeași Hotărâre nr. 1141/2014 a Secției au fost menținute funcțiile de conducere de președinte de secție și grefier șef secție din cadrul Secției I civile, în vederea afectării acestora noii Secții I civile înființate.

Plenul a constatat că această măsură nu a fost însoțită și de menținerea mandatului de președinte al Secției I civile a doamnei judecător C.M.A., acesta încetând la data de 01.01.2015.

Calea de atac exercitată

Împotriva Hotărârii nr. 1037/13.10.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a respins contestația formulată împotriva Hotărârii nr. 619/03.09.2015 a Secției pentru judecatori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii au formulat contestație Tribunalul Hunedoara, prin președinte, judecător T.C.M. și C.M.A., judecător la Tribunalul Hunedoara, solicitând admiterea contestației, desființarea hotărârilor atacate și, pe cale de consecință, admiterea propunerii președintelui Tribunalului Hunedoara de numire a doamnei judecător C.M.A. în funcția de președinte al Secției I-a civilă a Tribunalului Hunedoara nou înființată începând cu data pronunțării deciziei.

În motivarea contestației, contestatorii au arătat că, în contextul în care, odată cu desființarea fostei Secții I civilă s-a procedat și la încetarea mandatului doamnei judecător C.M.A. președinte al acestei secții, este evident faptul ca s-a apreciat că secția nouă înființată este o altă secție, diferită de cea inițială, altfel s-ar fi dispus menținerea mandatului președintei Secției 1 civilă până la expirare, la fel ca în situația doamnei judecător C.A. de la Secția VI civilă din cadrul Tribunalului București, reorganizată prin schimbarea denumirii.

Au arătat, de asemenea că Decizia nr.22/17.01.2012 a Curții Constituționale nu-și găsește aplicabilitatea în speța de față, aceasta vizând împrejurarea în care aceeași persoană dorește să acceadă la aceeași funcție.

Ori, doamna judecător C.M.A. a fost propusă pentru a ocupa funcția de președinte al unei secții nou înființată, în cadrul căreia nu a ocupat nici o funcție

de conducere și pentru care îndeplinește toate cerințele legale de numire la fel ca în cazul propunerii de numire în vederea ocupării de către aceasta a funcției de președinte al Secției II civilă sau al secției penale din cadrul Tribunalului Hunedoara.

Un alt aspect pe care l-au învederat contestatorii este acela că Hotărârea nr.1147/30.10.2014 a Secției pentru judecatori și-a produs efectele întocmai.

Astfel, în aplicarea Hotărârii nr.1147/30.10.2014 a Secției pentru judecatori s-a procedat la desființarea Secției I civilă și a Secției de litigii de muncă și asigurări sociale prin efectuarea operațiunilor în sistemul Ecris de transpunere a tuturor dosarelor aflate pe rol, a ambelor secții desființate în cadrul secției I-a civilă nou înființată, au fost desființate vechile complete și înființate noi complete de judecată, raportat la împrejurarea că schema de judecatori și de personal auxiliar este diferită de cea a vechilor secții desființate.

Prin hotărârea menționată s-a dispus încetarea mandatului în funcția de președinte al Secției I civilă a doamnei judecător C.M.A., începând cu data de 01.01.2015, aceasta nemaiputând beneficia de dispozițiile art.51 din Legea nr.303/2005 conform cărora la încetarea mandatului funcției de conducere judecătorești sau procurorii pot ocupa, în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50, o funcție de conducere la aceeași instanță sau la același parchet ori la altă instanță sau parchet ori revin la instanțele sau parchetele de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii. Practic, încetarea în discuție a operat ca o sancțiune, fără nici o culpă profesională a judecătorului în cauză. La data dispunerii acestei măsuri doamna judecător C.M.A. se afla în derularea celui de al doilea mandat obținut în condițiile legii pentru ocuparea funcției de președinte al fostei Secții I civilă din cadrul

Tribunalului Hunedoara, în prezent desființată, mandat care ar fi trebuit să expire la data de 23.10.2015.

În considerarea faptului că, prin Hotărâre a secției pentru judecători s-a decis înființarea unei noi secții cu competență materială extinsă, precum și a experienței profesionale și manageriale dobândite, președintele Tribunalului Hunedoara a propus inițial delegarea, urmată de propunerea de numire ca președinte al secției nou înființată, în persoana doamnei judecător C.M.A..

Apărările Consiliului Superior al Magistraturii

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 24 februarie 2016, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate.

Considerentele Înaltei Curți asupra contestației

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor invocate și având în vedere dispozițiile legale incidente în cauză, Înalta Curte constată că este nefondată contestația formulată urmând a fi respinsă pentru considerentele expuse în continuare.

Potrivit art. 48 alin.(9) din Legea nr. 303/2004 numirea judecătorilor „în celelalte funcții de conducere” decât cele de președinte și de vicepreședinte „se face pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reinvestirii o singură dată, de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea președintelui instanței”, cu respectarea procedurii prevăzute de art. 18-19 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător.

Din perspectiva acestor dispoziții legale, rezultă că în condițiile în care cel de-al doilea mandat de președinte de

secție a încetat, acesta nu mai poate fi reînnoit.

Astfel cum rezultă din probatoriul administrat în cauză respectiv din evidențele Direcției resurse umane și organizare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii rezultă că dna judecător C.M.A. a exercitat funcția de președinte al Secției I civile din cadrul Tribunalului Hunedoara în perioadele 07.05.2009-07.05.2012, respectiv 23.10.2012-01.01.2015, conform Hotărârilor Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr.315/07.05.2009 și nr. 813/23.10.2012 iar în perioadele 25.02.2015-07.05.2009; 07.05.2012-23.10.2012; 01.01.2015-01.07.2015, a exercitat această funcție prin delegare.

Înalta Curte constată că în mod corect s-a apreciat de către Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în acord cu Hotărârea de principiu nr. 320/17.04.2013 că în situația în care între cele două mandate ale unei funcții de conducere, judecătorul a exercitat această funcție prin delegare, sunt aplicabile dispozițiile art. 48 alin.(9) din Legea nr. 303/2004, potrivit cărora limitarea reinvestirii operează o singură dată.

În ceea ce privește criticile formulate de contestatori potrivit cărora nu ar exista identitate între vechea Secție I civilă desființată prin Hotărârea nr. 1147/2014 și noua Secție I civilă înființată prin aceeași hotărâre, Înalta Curte constată că sunt nefondate.

Astfel cum rezultă din Hotărârea nr.1037/13.12.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, modalitatea de înființare a noii Secții I civile a constat în unirea Secției I civile cu Secția de litigii de muncă și asigurări sociale din cadrul Tribunalului Hunedoara, aceasta din urmă încetându-și activitatea, măsura de reorganizare prin comasarea celor două secții fiind dispusă în vederea înlăturării diferențelor existente la nivelul încărcăturii acestora.

Totodată, prin aceeași hotărâre, s-a dispus și încetarea celui de-al doilea mandat al d-nei judecător C.M.A., aceasta nemaivând posibilitatea exercitării unui nou mandat de președinte al noii Secții I civile în a cărei structură a fost inclus întregul personal al vechii secții civile, având în vedere interdicția prevăzută de dispozițiile art. 48 alin.9 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Nu pot fi primite nici criticile formulate de contestatori potrivit cărora prin hotărârile atacate s-ar încălca dispozițiile art. 51 alin.(1) din Legea nr. 303/2004 republicată potrivit cărora „la încetarea mandatului funcției de conducere judecătoria sau procurorii pot ocupa în condițiile prevăzute de art. 48, 49 și 50, o funcție de conducere la aceeași instanță

sau parchet ori la altă instanță sau parchet ori revin la instanțele sau parchetele de unde provin sau la o instanță sau parchet unde au dreptul să funcționeze potrivit legii”.

Aceste dispoziții legale reglementează posibilitatea legală a unui magistrat care a exercitat o funcție de conducere în cadrul unei instanțe de a ocupa o altă funcție de conducere la aceeași instanță, situație care nu se regăsește în cauza de față, fiind în discuție aceeași Secție I civilă în care se regăsește fosta Secție I civilă, cu întregul personal aferent și care a fost condusă în baza a două mandate consecutive de aceeași persoană.

Având în vedere toate aceste considerente, Înalta Curte reținând că hotărârile atacate sunt legale și temeinice va respinge contestația formulată, ca nefondată.

5. Acordarea sau nu a concediului de odihnă pentru judecători în anumite intervale de timp este deopotrivă condiționată de opțiunile acestora și de funcționarea în bune condiții a instanțelor. În acest context, marja de apreciere a conducătorului instanței privește numai ordinea de efectuare a concediilor și succesiunea acestora, neputându-se transforma în regulă excepția care conferă conducerii instanței posibilitatea de a aproba concediul de odihnă în altă perioadă decât aceea a vacanței judecătorești.

(Tribunalul Prahova, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 1237 din 30 septembrie 2016, dosar nr. 3178/105/2016)

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova, sub nr. 3178/105/2016, reclamantii N.G.C., C.R.M. și alții au solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Colegiul de Conducere al Tribunalului București, ca instanța, prin hotărârea ce se va pronunța, să dispună anularea hotărârii nr. 8/23.03.2016 emise de pârât, în partea referitoare la reglementarea soluționării cererilor de concediu formulate de judecători pe perioada vacanței judecătorești.

În motivarea acțiunii, reclamantii au arătat că, prin hotărârea contestată, s-a dispus că cererile de concediu formulate de judecători pentru perioada vacanței

judecătorești vor cuprinde mențiuni referitoare la numărul hotărârilor judecătorești neredactate în termenul prevăzut de lege. În funcție de numărul acestora, președinții de secții vor analiza dacă se impune sau nu avizarea favorabilă a acestora. Au arătat că hotărârea contestată nu are un temei legal oferit de Legea nr.303/2004, de Regulamentul de organizare internă a instanțelor sau de Regulamentul privind concediile de odihnă ale judecătorilor și procurorilor. Astfel, după cum rezultă din dispozițiile art.79 alin.1 din Legea nr.303/2004, art.2, art.3 alin.2, art.24 din Regulamentul aprobat prin hotărârea CSM nr.325/

24.08.2005, dreptul la concediul anual de odihnă nu poate forma obiectul vreunei renunțări sau limitări, efectuarea concediilor se aprobă de conducătorii fiecărei instituții, în speță de președinții instanțelor, iar magistratul are dreptul de a alege perioada în care solicită a efectua concediul de odihnă, singura limită în exercitarea acestui drept referindu-se exclusiv la perioada maximă pentru care concediul de odihnă se acordă.

Conducătorul unei instanțe judecătorești nu poate refuza acordarea concediului de odihnă unui magistrat pe perioada vacanței judecătorești, justificat de neîndeplinirea unor obiective de performanță ale căror standarde le stabilește unilateral, în funcție de operativitatea pe care dorește să o obțină.

S-a mai arătat că pârâțul nu poate aprecia asupra oportunității efectuării concediului în funcție de îndeplinirea obligației de redactare a hotărârilor judecătorești ce revine judecătorului, întrucât o astfel de apreciere nu rezultă din niciun text al Legii nr.303/2004 sau al Regulamentului nr.325/2005.

Măsura adoptată de colegiul de conducere nu se include între atribuțiile colegiului astfel cum sunt trasate de art. 24 din ROI adoptat prin hotărârea Plenului CSM nr.1365/2015, din această perspectivă hotărârea neavând, de asemenea, temei legal. Totodată, colegiul de conducere nu poate condiționa și impune președinților de secție modul în care să acorde concediul de odihnă magistraților instanței. Dispoziția conform căreia președintele de secție apreciază dacă avizează acordarea concediului de odihnă adaugă la atribuțiile reglementate în sarcina colegiului de conducere, fără a exista vreun temei legal care să îi permită această adăugare.

S-a mai arătat că măsura adoptată prin hotărârea contestată nu este necesară și este disproporționată, invocându-se de către reclamanți argumente de oportu-

nitate, precum acela că, dacă se efectuează concediul în afara vacanței judecătorești, este afectată activitatea instanței, fiind încărcăți în plus colegii care trebuie să asigure permanența pentru ședințele de judecată în perioada în care titularul completului este în concediu.

Prin întâmpinare pârâțul a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. S-a arătat că, potrivit art.49 alin.1 din Legea nr.303/2004, în cadrul fiecărei instanțe judecătorești funcționează un colegiu de conducere, care hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței și îndeplinește atribuțiile prevăzute la art. 41.

De asemenea, în conformitate cu art. 79 din Legea nr.303/2004, judecătorii și procurorii beneficiază anual de un concediu de odihnă plătit de 35 de zile lucrătoare și au dreptul la concedii de studii de specialitate (...), precum și la concedii fără plată, potrivit Regulamentului privind concediile judecătorilor și procurorilor.

Potrivit dispozițiilor art.2 alin.3 teza a II-a din HCSM nr. 325/2005 (Regulamentul privind concediile judecătorilor și procurorilor), pentru motive temeinice, conducerea instanței sau, după caz, a parchetului poate aproba efectuarea concediului de odihnă în altă perioadă decât cea a vacanței judecătorești.

Prin dispozițiile conținute de hotărârea contestată nu a fost negată calitatea de drept fundamental al dreptului la concediu legal de odihnă, fiind însă avut în vedere faptul că exercitarea acestui drept pe perioada vacanței judecătorești nu intră în conținutul dreptului absolut, fiind doar o normă supletivă, o recomandare, astfel cum rezultă din analiza art.2 alin.3 teza a II-a din HCSM nr. 325/2006.

Dispozițiile legale cuprind mențiunea privind existența unor motive temeinice care pot determina exercitarea dreptului la concediul de odihnă într-o altă perioadă decât cea a vacanței judecătorești.

Această marjă de apreciere a conducătorului instanței cu privire la efectuarea concediului legal de odihnă este instituită fără nicio distincție. Situația hotărârilor judecătorești restante și informarea privitoare la redactarea în termen a hotărârilor judecătorești sunt incluse în categoria motivelor temeinice, întrucât vizează obligații prevăzute de normele procesuale civile, respectiv penale, iar întârzierea în redactarea hotărârilor judecătorești constituie abatere disciplinară.

Hotărârea colegiului de conducere recomandă președinților secțiilor Tribunalului București luarea de măsuri concrete pentru reducerea numărului hotărârilor restante, detaliind cerințele premergătoare pe care conducătorul instituției le va verifica pentru fiecare cerere de concediu de odihnă ce îi va fi înaintată.

Măsura adoptată nu reprezintă o negare a dreptului la concediu de odihnă și nicio limitare, în cursul anului fiecare dintre judecătorii instanței beneficiind sau urmând a beneficia de exercitarea acestui drept.

S-a mai arătat ca dispoziția contestată se înscrie în seria de măsuri luate în vederea creșterii nivelului de eficiență al activității desfășurate de Tribunalul București.

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub nr. 3688/105/2016, reclamanta T.D.I. a solicitat, în contradictoriu cu același pârât, anularea aceleiași dispoziții cuprinse în hotărârea nr. 8/23.03.2016. Prin încheierea de ședință din data de 24.08.2016, instanța a admis excepția conexității și a conexas această acțiune la dosarul nr. 3178/105/2016.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul constată următoarele:

Prin hotărârea nr. 8/23.03.2016 a Colegiului de Conducere al Tribunalului București s-a introdus la pct. 6. D

(Aspecte referitoare la situația hotărârilor judecătorești neredactate în termenul prevăzut de lege) următoarea măsură:

„Colegiul de conducere ia act de situația prezentată de către președintele Tribunalului București și dispune următoarele:

Cererile de concediu formulate de către judecătorii secțiilor Tribunalului București pentru perioada vacanței judecătorești vor cuprinde mențiuni referitoare la numărul hotărârilor judecătorești neredactate în termenul prevăzut de lege. În funcție de numărul acestora, președinții de secții vor analiza dacă se impune sau nu avizarea favorabilă a acestora pentru perioada 01.07.2016-31.08.2016 sau pentru alte perioade în cursul aceluiași an.

Se va raporta săptămânal vice-președinților coordonatori ai secțiilor situația hotărârilor neredactate în termenul prevăzut de lege.”

Șa cum rezultă din procesul-verbal al ședinței Colegiului de conducere al T. București din data de 23.03.2016, măsura contestată a fost adoptată în contextul în care numărul de hotărâri judecătorești neredactate în termenul prevăzut de lege a crescut, iar în primul trimestru al anului 2016 s-a înregistrat o prăbușire a tuturor indicatorilor „Statis”.

S-a învederat că în vara anului 2015 judecătorii au susținut ca nu au avut cunoștință de o recomandare similară a colegiului de conducere, prezentând conducerii Tribunalului București diverse justificări (bilete de avion, vouchere de cazare etc.), achiziționate chiar în perioada în care colegiul de conducere făcuse deja publică recomandarea legată de corelarea perioadelor de efectuare a concediului de odihnă cu sporirea ritmului de lichidare a restanțelor.

Se constată că, la emiterea măsurii contestate, nu au fost indicate dispoziții legale aplicabile, dar că această măsură este justificată de necesitatea sporirii eficienței activității instanței.

Susținerea reclamanților în sensul că măsura adoptată nu este necesară, respectiv că nu se realizează atingerea obiectivului ca judecătorii instanței să nu mai aibă hotărâri restante, excedează controlului acestei instanțe, întrucât caracterul adecvat al măsurii se înscrie în aprecierea discreționară a organului emitent și tine astfel de oportunitatea emiterii actului administrativ.

În schimb, tribunalul este competent să cerceteze dacă atribuțiile legale ce revin instituției pârâte au fost exercitate în mod abuziv, prin exces de putere.

Astfel, se constata că, prin măsura contestată, se instituie o procedură ce poate avea în mod real efectul neacordării concediului de odihnă la cererea judecătorilor din cadrul Tribunalului București.

Măsura adoptată nu are doar un efect strict persuasiv, de mobilizare a judecătorilor din cadrul Tribunalului București în vederea îndeplinirii optime a atribuțiilor de serviciu și în concret pentru redactarea în termenul legal a hotărârilor judecătorești, ci și unul care afectează dreptul la concediu anual de odihnă al judecătorilor. Se are în vedere faptul că cererile de concediu formulate pot fi avizate favorabil sau nu de către președinții de secții în funcție de numărul de hotărâri judecătorești neredactate în termenul prevăzut de lege și că, chiar dacă nu se prevede expres faptul că astfel de cereri ar putea să nu fie aprobate în scopul creșterii nivelului de eficiență al activității desfășurate de Tribunalul București, pârâtul nu contestă calitatea reclamanților de persoane vătămate și deci acceptă interpretarea conform căreia o eficiență scăzută a activității judecătorului reflectată în numărul mare de hotărâri neredactate în termen ar conduce la respingerea cererii de acordare a concediului anual de odihnă.

Tribunalul constată că sunt întemeiate susținerile reclamanților privind lipsa

temeiului legal în virtutea căruia Colegiul de conducere al instanței putea dispune asupra cererilor de concediu de odihnă formulate de judecători, atât în ceea ce privește limitarea acestui drept, cât și referitor la competența organului administrativ.

Astfel, potrivit art. 79 alin. 2 din Legea nr.303/2004, judecătorii și procurorii beneficiază anual de un concediu de odihnă plătit de 35 de zile lucrătoare.

Potrivit art. 144 alin. 2 din Codul muncii, dreptul la concediu de odihnă anual nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări.

Așa cum s-a arătat prin încheierea din 17.06.2016, prin care s-a admis cererea de suspendare a executării dispozițiilor cuprinse în actul dedus judecății, potrivit unei jurisprudențe constante a CJUE, dreptul fiecărui lucrător la concediu anual plătit trebuie considerat un principiu al dreptului social al Uniunii de o importanță deosebită, de la care nu se poate deroga și a cărui punere în aplicare de către autoritățile naționale competente poate fi efectuată numai în limitele prevăzute în mod expres în Directiva 93/104/CE a Consiliului din 23 noiembrie 1993, revizuită prin Directiva 2003/88 (a se vedea Hotărârea pronunțată în cauza C214/10).

Dreptul la concediu anual plătit nu numai că are, în calitatea sa de principiu al dreptului social al Uniunii, o importanță deosebită, ci este de asemenea consacrat în mod expres la articolul 31 alineatul(2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, căreia articolul 6 alineatul (1) TUE îi recunoaște aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor (Hotărârea pronunțată în cauza *Neidel*, C337/10). Dreptul la concediu anual plătit nu poate fi interpretat în mod restrictiv (a se vedea Hotărârea pronunțată în cauza C486/08).

Potrivit art. 2 alin. 1 din Regulamentul privind concediiile magistraților aprobat

prin hotărârea CSM nr. 325/2005, judecătorii și procurorii au dreptul anual la un concediu de odihnă de 35 de zile lucrătoare, plătit. Acest drept nu poate forma obiectul vreunei renunțări sau limitări.

Așadar, atât în legislația și jurisprudența comunitară, cât și în legislația internă se menționează constant faptul că dreptul la concediul de odihnă al angajatului nu poate face obiectul vreunei limitări.

În ceea ce privește susținerea pârâtului conform căruia, deși dreptul la concediul legal de odihnă este un drept fundamental, totuși exercitarea acestui drept pe perioada vacanței judecătorești nu intră în conținutul dreptului absolut, fiind doar o normă supletiva, tribunalul constata ca, prin măsura contestată se dispune nu numai asupra cererilor de concediu formulate în perioada vacanței judecătorești, din moment ce se arată expres că președinții de secții „vor analiza dacă se impune sau nu avizarea favorabilă a acestora pentru perioada 01.07.2016-31.08.2016 sau pentru alte perioade în cursul aceluiași an”.

Este adevărat că, potrivit art. 3 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin HCSM nr. 325/2005, judecătorii și procurorii efectuează concediul de odihnă, de regulă, în perioada vacanței judecătorești. Pentru motive temeinice, conducerea instanței sau, după caz, a parchetului poate aproba efectuarea concediului de odihnă în altă perioadă decât cea a vacanței judecătorești.

Se constată că, într-adevăr, nu există o prevedere expresă care să instituie o obligație pentru angajator și nici un drept corelativ ca zilele de concediu de odihnă să fie efectuate de judecători pe perioada vacanței judecătorești. Lipsa unei astfel de prevederi legale nu permite însă concluzia susținută de către pârât în sensul ca se instituie fără nicio distincție o marjă de apreciere a conducătorului

instanței cu privire la efectuarea concediului legal de odihnă.

Tribunalul constată că în Regulamentul aprobat prin HCSM nr. 325/2005 se distinge implicit între programarea concediilor de odihnă și aprobarea concediilor prevăzute de regulament.

Astfel, potrivit art. 8 din Regulament, programarea concediilor de odihnă se face la sfârșitul anului, pentru anul următor, de către conducerile instanțelor și parchetelor, având în vedere opțiunile judecătorilor și procurorilor, precum și asigurarea funcționării în bune condiții a instanțelor și parchetelor. Din aceste prevederi legale reiese că acordarea sau nu a concediului de odihnă în anumite intervale de timp este deopotrivă condiționată de opțiunile judecătorilor și de funcționarea în bune condiții a instanțelor. În acest context, marja de apreciere a conducătorului instanței privește numai ordinea de efectuare a concediilor, succesiunea acestora (termenul folosit fiind cel de „programare”, iar nu cel de „aprobare”), încât tribunalul constată că excedează acestei marje de apreciere punerea în discuție exclusiv a funcționării în bune condiții a instanței.

Nu poate fi primită nici susținerea pârâtului în sensul ca acesta poate invoca motive temeinice de respingere a cererilor de concediu de odihnă, inclusiv a celor formulate pentru perioada vacanței judecătorești. Textul invocat, art. 2 alin. 3 din Regulament este o excepție de la acordarea concediului de odihnă pe perioada vacanței judecătorești și privește acordarea acestui concediu în alte perioade decât cea a vacanței judecătorești. Or, pârâtul se întemeiază pe excepția care conferă conducerii instanței posibilitatea de a aproba concediul de odihnă în altă perioadă decât cea a vacanței judecătorești spre a fundamenta existența unei marje de apreciere în ceea ce privește acordarea

concediului de odihnă pe perioada vacanței judecătorești.

Astfel, ceea ce este prevăzut cu titlu de excepție în art.2 alin.3 din Regulamentul aprobat prin HCSM nr. 325/2005, respectiv motivele temeinice care ar permite efectuarea concediului de odihnă în alte perioade, este transformat de pârât în regulă, tinzându-se astfel la aprecierea nelegală conform căreia și în cazul în care se pune în discuție efectuarea concediului de odihnă în perioada vacanței judecătorești conducerea instanței ar putea să nu aprobe efectuarea acestuia, cu toate că, de principiu, rolul conducătorului instituției este acela de a programa concediile de odihnă.

În ceea ce privește competența colegiului de conducere de a aproba o procedură de acordare a concediilor de odihnă, se reține că, într-adevăr, aceasta structura de conducere hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței, conform art.49 alin.1 din Legea nr.304/2004.

Instituirea unei proceduri de acordare a concediilor personalului din cadrul instanței poate fi reglementată de colegiul de conducere, cu condiția de a nu fi încălcată competența președintelui instanței, singurul în măsură să aprobe concediile de odihnă. Totodată, trebuie avut în vedere că normele adoptate de colegiul de conducere au forța juridică inferioară celor cuprinse în regulamentele emise de Consiliul Superior al Magistraturii, ceea ce înseamnă că o procedură instituită de colegiul de conducere este în cazul de față nelegală, atunci când adaugă condiții de aprobare a cererilor de concediu.

Se constată că nu este pusă în niciun fel în discuție competența conducătorului instanței de aprobare a cererilor de concediu.

În schimb, pârâtul nu justifică în vreun fel conținutul unor astfel de cereri de

concediu, care trebuie să cuprindă mențiuni referitoare la numărul hotărârilor judecătorești neredactate în termenul prevăzut de lege.

În condițiile în care normele legale prevăd doar cererea judecătorului pentru acordarea concediului de odihnă, manifestare de voință ce este apoi urmată de programarea concediului de către conducătorul instituției, impunerea condiției ca o astfel de solicitare să cuprindă mențiuni referitoare la numărul de hotărâri judecătorești neredactate în termenul prevăzut de lege sugerează că o cerere ce nu ar cuprinde astfel de mențiuni nu va fi soluționată. Tribunalul constată că mențiunile fixate de pârât nu au nicio justificare și nu servesc în mod real la exercitarea dreptului la concediu. Deși nu se menționează persoana responsabilă cu inserarea unor astfel de mențiuni în cererea de concediu, tribunalul constată că, chiar și în ipoteza în care titularul cererii ar fi exonerat de obligația de a prezenta astfel de date, s-ar ajunge la situația în care la formularea cererii de concediu ar participa și o terță persoană, ce ar insera datele privind hotărârile judecătorești neredactate în termen, condiționându-se astfel exercitarea dreptului la concediu de participarea unui terț.

Se mai reține că în sarcina președinților de secție este instituit un aviz consultativ pe care aceștia ar urma să-l acorde pentru cererile de concediu formulate, criteriul folosit fiind numărul de hotărâri judecătorești neredactate în termen. Un astfel de aviz nu are nicio fundamentare legală și poate constitui un pretext pentru conducătorul instanței de a-și înstrăina o parte din competența în favoarea autorului avizului. Se constată că pârâtul nu reglementează un simplu punct de vedere al președintelui de secție, ci un veritabil aviz, în lipsa căruia conducătorul instanței ar putea refuza soluționarea cererilor de concediu. Un

astfel de aviz este nelegal, întrucât nu este reglementat în sarcina președintelui de secție cu titlu de atribuție prin lege sau regulamente și nici nu este stabilit de președintele instanței, așa cum rezultă din analiza prevederilor art. 24 din ROI adoptat prin HCSM nr.1375/2015.

Față de aceste considerente, tribunalul va admite acțiunea, precum și acțiunea conexată și va anula în parte hotărârea nr.8/23.03.2016 a Colegiului de Conducere din cadrul Tribunalului București, în ceea ce privește măsura cuprinsă la pct.6.D - soluționarea cererilor de concediu.

6. În raport cu natura motivelor care conduc la eliberarea din funcția de judecător sau procuror, conform art.65 alin.(1) din Legea nr.303/2004, eliberarea din funcție ca urmare a demisiei se circumscrie motivelor neimputabile de încetare a activității, în timp ce intervenirea condamnării definitive pentru unele infracțiuni se înscrie în categoria motivelor imputabile.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr.2115 din 23 iunie 2016, dosar nr. 2661/1/2015)

1. Circumstanțele cauzei. Hotărârea supusă controlului judiciar

Prin hotărârea nr.666/03.09.2012 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, modificată prin Hotărârea nr. 844/8.10.2012, s-a dispus suspendarea din funcția de judecător a contestatoarei B.G., judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa.

Prin Hotărârea nr.693/22.06.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a propus Președintelui Românei eliberarea din funcția de judecător, prin demisie, a aceleiași persoane, în temeiul art.65 alin.(1) din Legea nr.303/2004

Prin Hotărârea nr.741 din 30 iunie 2015, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât revocarea Hotărârii nr.693/22.06.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus înaintarea către Președintele Românei a propunerii de eliberare din funcția de judecător, prin demisie, în temeiul art.65 alin.(1) din Legea nr.303/2004 a contestatoarei B.G. și, în consecință, a propus Președintelui Românei eliberarea din funcția de judecător, ca urmare a condamnării

definitive pentru o infracțiune, în temeiul art.65 alin.(1) lit.f) din Legea nr.303/2004.

În cuprinsul acestei din urmă hotărâri s-a reținut că, în raport cu natura motivelor care conduc la eliberarea din funcția de judecător sau procuror, conform art.65 alin.(1) din Legea nr.303/2004, eliberarea din funcție ca urmare a demisiei se circumscrie motivelor neimputabile de încetare a activității, în timp ce intervenirea condamnării definitive pentru unele infracțiuni se înscrie în categoria motivelor imputabile.

S-a mai arătat că, în ipoteza în care există concurs între un caz de eliberare din funcție pentru motive imputabile și un caz de eliberare din motive neimputabile, trebuie să se dea eficiență cazului eliberării din funcție din motive imputabile, o interpretare contrară fiind de natură să conducă la eludarea prevederilor legale.

Totodată, s-a constatat că Hotărârea nr.693/22.06.2015 a Plenului CSM prin care s-a dispus înaintarea către Președintele Românei a propunerii de eliberare din funcția de judecător, prin demisie, nu a produs efecte juridice, dat fiind faptul că decretul de eliberare din funcție nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, astfel încât s-a apreciat că se poate dispune revocarea acestei hotărâri.

2. Motivele contestației

La data de 1.07.2015 s-a înregistrat contestația formulată de B.G. împotriva Hotărârii nr. 741/30.06.2015 a Plenului CSM, solicitându-se anularea acesteia, să se constate intervenită încetarea calității de magistrat prin demisie, la data de 1 iunie 2015 sau, cel mai târziu, la data de 19 iunie 2015, să fie obligat intimatul Consiliul Superior al Magistraturii să propună Președintelui României eliberarea din funcție a contestatoarei prin demisie, conform Hotărârii CSM din 693 din 22.06.2015.

În motivarea căii de atac exercitate, s-a arătat că practica administrativă a Consiliului Superior al Magistraturii bazată pe interpretarea dispozițiilor art. 65 alin.(1) din Legea nr.303/2004, în sensul prevalenței cauzelor imputabile de eliberare din funcția de judecător/procuror în raport cu cauzele neimputabile de eliberare din funcție, nu este justificată.

În lipsa unei reglementări legale pentru situația în care intervin simultan mai multe cauze de eliberare din funcție - afirmă contestatoarea – va prevala data intervenirii fiecărei cauze, potrivit principiului prior in tempore, indiferent dacă aceasta este imputabilă sau nu magistratului în cauză.

Demisia sa a intervenit la data de 19.06.2015, când a fost înregistrată la intimat, și a produs efecte la aceeași dată, neputând fi supusă vreunei cenzuri, astfel că intimatul nu putea face altceva decât să ia act de manifestarea de voință a titularii și să propună Președintelui României eliberarea din funcție în acest mod.

3. Apărățile Consiliului Superior al Magistraturii

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 15.10.2015, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată.

Intimatul a arătat că, deși dispozițiile art. 65 din Legea nr. 303/2004 nu stabilesc o ordine de prioritate în situația

în care intervin două sau mai multe cauze ce pot conduce la eliberarea din funcție a unui magistrat, din ansamblul reglementării Legii nr. 303/2004, rezultă că o astfel de prioritate trebuie stabilită în concret, în funcție de circumstanțe, date fiind consecințele eliberării din funcție pe motive imputabile și pentru a se evita eludarea acestora.

Intimatul a făcut trimitere la practica sa constantă în materie, în sensul eliberării din funcție a magistraților din motivul imputabil al condamnării definitive pentru o infracțiune, în detrimentul motivelor care nu implică o culpă a judecătorului sau procurorului, cum sunt demisia și pensionarea.

4. Procedura derulată

În aplicarea dispozițiilor art. 13 alin.(1) din Legea nr. 554/2004, intimatul a depus la dosar hotărârea atacată, precum și întreaga documentație care a stat la baza emiterii acesteia.

Ambele părți s-au prevalat de jurisprudența favorabilă punctului lor de vedere. Contestatoarea a depus la dosar Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal nr. 2032/30.04.2014, iar intimatul a invocat Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal nr.356/30.01.2015.

Intimatul a atașat mai multe hotărâri în sprijinul afirmației că practica sa este constantă în materie: hotărârile Plenului CSM nr.857, 877 și 1060, toate din anul 2014, iar contestatoarea extrase din doctrina relevantă de dreptul muncii, privind demisia.

În ședința publică de la 18.03.2016, contestatoarea a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin.(1) din Legea nr. 303/2004, solicitând ca instanța de contencios constituțional să confere textului legal interpretarea care se impune, în contextul în care Consiliul Superior al Magistraturii l-a interpretat și aplicat într-o manieră care adaugă la lege.

Autoarea excepției a susținut că interpretarea criticată contravine dispozițiilor art. 1, 41, 42, 61 și 124 din Constituție.

Prin punctul de vedere înregistrat la data de 04.04.2016, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea cererii de sesizare a Curții Constituționale ca inadmisibilă, cu motivarea că argumentele referitoare la greșita interpretare a textului legal nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci aspecte care urmează a fi tranșate de instanța de judecată care exercită controlul de legalitate asupra hotărârii Plenului Consiliul Superior al Magistraturii, în acest sens fiind jurisprudența Curții Constituționale.

5. Considerentele Înaltei Curți asupra contestației

Examinând, mai întâi, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin.(1) din Legea nr. 303/2004, Înalta Curte constată că aceasta nu poate trece de filtrul de admisibilitate instituit prin art. 29 din Legea nr. 47/1992.

Practic, argumentele autoarei excepției nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate care să justifice intervenția Curții Constituționale, ci constituie critici la adresa modului în care intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a interpretat și aplicat prevederea normativă atacată. Or, controlul de constituționalitate vizează verificarea conformității legii cu Constituția iar nu interpretarea și aplicarea acesteia, care constituie apanajul instanțelor de judecată, sens în care Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii (e.g. Decizia nr.807/2015).

Analizând apoi în temeiul art.29 alin.(7) din Legea nr. 317/2004, Hotărârea nr. 741/30 iunie 2015 prin care Plenul

CSM și-a revocat propria hotărâre nr. 693/22.06.2015 și a propus Președintelui României eliberarea din funcția de judecător a contestatoarei, suspendată din funcție, ca urmare a condamnării definitive pentru o infracțiune, în temeiul dispozițiilor art.65 alin.(1) lit.f) din Legea nr.303/2004, Înalta Curte constată că motivele invocate nu au aptitudinea de a răsturna prezumția de legalitate de care beneficiază actul administrativ atacat.

În esență, litigiul de față reclamă dezlegarea a două probleme: (1) dacă intimatul mai putea să-și revoce hotărârea anterioară prin care dispusese înaintarea către Președintele României a propunerii de eliberare din funcția de judecător, prin demisie și (2), în ipoteza unui răspuns afirmativ, dacă în situația concursului dintre două cazuri de eliberare din funcție se acordă prevalență celui imputabil.

Referitor la prima chestiune, trebuie punctat că potrivit art. 65 alin.(2) din Legea nr. 303/2004, eliberarea din funcție a judecătorilor și procurorilor se dispune prin decret al Președintelui României, la propunerea CSM. Până la publicarea decretului de eliberare din funcție, actul administrativ anterior, Hotărârea PCSM nr. 693/22.06.2015 nu a intrat în circuitul civil și nu a produs efecte juridice – în sensul art. 1 alin.(6) din Legea nr. 554/2004 – așa încât putea fi revocat de către emitent.

Conchizând în această privință, contrar susținerilor contestatoarei, actul său unilateral de demisie nu și-a produs efectele la data înregistrării cererii: 19 iunie 2015, nici la data hotărârii CSM prin care s-a valorificat această manifestare de voință, ci, conform celor arătate anterior, urma să producă efecte la momentul publicării decretului prezidențial (sau la data indicată în aceasta ca fiind data eliberării din funcție), însă acest lucru nu s-a întâmplat.

A doua problemă vizează modul în care intimatul a tranșat situația

concursei dintre două cazuri de eliberare din funcție.

Potrivit art. 65 alin.(1) lit.a) și f) din Legea nr. 303/2004, „Judecătorii și procurorii sunt eliberați din funcție în următoarele cazuri:

a) demisie; (...)

f) *condamnarea și amânarea aplicării pedepsei dispuse printr-o hotărâre definitivă.*”

În condițiile în care legea nu stabilește o ordine de prioritate între cauzele care pot conduce la eliberarea din funcție a unui magistrat, revine interpretului această sarcină.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, în acord cu practica sa administrativă – indicată la pct. 4 al acestei decizii – a acordat prevalență scopului legii, respectiv consecințelor ce decurg din eliberarea din funcție pentru motive neimputabile, respectiv imputabile.

Concluzia adoptată, în sensul că are prioritate cazul de la lit.f) al art. 65 alin.(1) din Legea nr. 303/2004, este judicioasă.

Adoptarea celui alt punct de vedere expus de contestatoare ar avea drept principal efect eludarea prevederilor

legale, prin recunoașterea în favoarea sa a unor drepturi - prevăzute la art. 33 alin.(1), art. 65 alin.(6) ori art. 82 alin.(5) – pe care legiuitorul a intenționat să le acorde numai magistraților eliberați din funcție pentru motive neimputabile.

În fine, soluția identificată de către contestatoare cu titlu de jurisprudență favorabilă, Decizia ÎCCJ-SCAF nr. 2032/30.04.2014, vizează o altă situație premisă, în sensul că „hotărârea invocată a fost precedată de o altă decizie judecătorească irevocabilă care a obligat Consiliul Superior al Magistraturii să soluționeze cererea de eliberare din funcție, prin pensionare, chiar pe durata suspendării din funcție”, conform celor arătate de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal în Decizia nr. 356/30.01.2015, invocată de partea adversă.

Ca urmare, Înalta Curte constată că nu există argumente care să susțină teza potrivit căreia Consiliul Superior al Magistraturii și-ar fi depășit marja de apreciere în cauza de față, impunându-se soluția de respingere a contestației, ca nefondată.

7. Propriul drept de apreciere și considerentele de oportunitate pe care le are în vedere Consiliul Superior al Magistraturii în activitatea sa de gestionare a resurselor umane trebuie să se manifeste într-o marjă care să asigure un just echilibru între interesul public și drepturile subiective sau interesele legitime private ale contestatorului.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 790 din 16 martie 2016, dosar nr. 3751/1/2015)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei. Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii contestată

Prin Hotărârea Plenului CSM nr.933 din 22.09.2015 a fost respinsă cererea de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare efectivă în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, desfășurat la 29.03.2015, formulată de

F.F.I., judecător la Tribunalul Bihor, care, participând la respectivul concurs a optat pentru promovarea la Curtea de Apel Oradea – Secția Penală și pentru cauze cu minori, clasându-se pe poziția a treia, cu media generală 7,575.

Pentru a hotărâ astfel, Plenul CSM a reținut, în esență, că pentru promovarea efectivă la Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori a fost scos la concurs 1 post, care a fost ocupat

prin promovare de către candidatul care s-a clasat pe primul loc, respectiv domnul U.M., astfel cum rezultă din Hotărârea nr. 350/29.04.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii. Candidatul de pe poziția a doua, domnul judecător M.O.P., a fost promovat prin valorificarea rezultatului obținut la concursul de promovare efectivă în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, desfășurat la data de 29 martie 2015, conform Hotărârii nr. 492/20.05.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Împotriva acestei hotărâri a formulat contestație domnul judecător M.C., iar prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 570/28.05.2015 s-a constatat suspendarea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 492/20.05.2015 *ope legis*, până la soluționarea contestației formulate, care face obiectul dosarului nr. 2073/1/2015 aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În conformitate cu prevederile art. 30 din Regulament, judecătorii și procurorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 27, dar care nu au fost promovați ca urmare a lipsei posturilor vacante, pot fi promovați în posturile care se vacantează la instanțele și parchetele pentru care au optat la înscriere în termen de 3 luni de la data validării rezultatelor finale ale concursului.

În ceea ce privește concursul din 29 martie 2015, rezultatele finale au fost validate la data de 29 aprilie 2015, astfel că termenul de 3 luni privind valorificarea rezultatelor s-a împlinit la data de 29 iulie 2015.

În analizarea solicitărilor de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, desfășurat la data de 29 martie 2015, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a avut în vedere situația posturilor vacante sau care urmează a se vacanta ca urmare a unor

măsuri dispuse până la data de 29 iulie 2015, la instanțele și unitățile de parchet la care se solicită promovarea.

Potrivit situației posturilor vacante publicate pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii la data de 2 iunie 2015, la Curtea de Apel Oradea, din schema de 35 de posturi, erau ocupate 33 de posturi, iar celelalte 2 erau indisponibilizate, unul dintre aceste posturi fiind aferent funcției de conducere - președinte Secție penală și cauze cu minori, iar celălalt era indisponibilizat ca urmare a suspendării Hotărârii nr. 492/20.05.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Conform situației posturilor vacante publicate pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii la data de 09.07.2015, la Curtea de Apel Oradea erau vacante 2 posturi de judecător, din care unul indisponibilizat, ca urmare a suspendării Hotărârii nr. 492/20.05.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii. Vacantarea celui alt post a avut loc la data de 26.06.2015, ca urmare a numirii doamnei judecător P.E.M. în funcția de președinte al Secției penale și pentru cauze cu minori a Curții de Apel Oradea, prin Hotărârea nr. 483/25.06.2015 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

Prin Hotărârea nr. 471/13.05.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, s-a hotărât, de principiu, că cererile de transfer au prioritate față de cererile de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție, atunci când dobândirea gradului profesional s-a realizat anterior concursului pentru care se solicită valorificarea rezultatelor.

Așadar, având în vedere hotărârea de principiu menționată, prin Hotărârea Secției pentru judecători nr. 652/15.09.2015, avându-se în vedere postul eliberat la data de 26.06.2015, s-a dispus transferul doamnei B.N.D., judecător cu grad profesional de curte de apel, de la

Tribunalul Bihor la Curtea de Apel Oradea, începând cu data de 01.11.2015.

Conform datelor existente la nivelul Direcției resurse umane și organizare, la Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori, nu mai există posturi de execuție vacante.

Având în vedere lipsa posturilor vacante sau care urmau a se vacanta ca urmare a unor măsuri dispuse până la data de 29 iulie 2015 la Curtea de Apel Oradea - Secția penală și pentru cauze cu minori, Plenul a respins cererea de valorificare formulată de domnul F.F.I., judecător la Tribunalul Bihor.

2. Contestația formulată de contestatorul F.F.I.

Prin contestația înregistrată la data de 12.10.2015 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal, contestatorul F.F.I. a solicitat anularea hotărârii de plen nr.933/22.09.2015, să se constate că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 27 și 30 din Hotărârea Plenului CSM nr. 621/2006, pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, vizând promovarea sa de la Tribunalul Bihor la Curtea de Apel Oradea- Secția penală și pentru cauze cu minori și, totodată, să fie obligat intimatul CSM să emită o nouă hotărâre prin care să aprobe cererea sa de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție, din 29.03.2015, ale cărui rezultate finale au fost validate prin Hotărârea Plenului CSM nr.343/29.04.2015.

Prin contestația formulată, în temeiul art. 29 alin.7 din Legea nr. 317/2004, republicată și art. 20 din Hotărârea nr. 326/2005, privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, contestatorul a învederat, în esență, următoarele aspecte:

- Cererea sa de valorificare a rezultatului obținut la concursul de

promovare efectivă din 29.03.2015, a fost formulată la 22.05.2015, după ce, anterior, prin Hotărârea nr. 492/20.05.2015, Plenul CSM a admis cererea de valorificare formulată de dl. M.O.P. (clasat pe locul 2 la același concurs) și a dispus promovarea sa efectivă, începând cu 15.06.2015, hotărâre contestată și aflată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal (dosarul nr.2073/2015).

- Plenul CSM a omis a se pronunța asupra cererii sale, iar în data de 24.08.2015 a hotărât amânarea tuturor cererilor de valorificare formulate pentru Curtea de Apel Oradea până la soluționarea contestației aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal iar ulterior, prin Hotărârea nr. 933 din 22 septembrie 2015 a respins cererea contestatorului.

- S-a mai arătat că în ceea ce-l privește, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.27 din Regulament, fiind declarat admis la concursul la care a candidat, iar la data de 26.06.2015, în interiorul termenului de 3 luni s-a vacantat un post la secția penală a Curții de Apel Oradea, urmare a numirii dnei. judecător P.E.M. în funcția de președinte al secției.

A mai prezentat contestatorul situația posturilor vacante, rezultată din analiza informațiilor afișate pe site-ul CSM din 2.06.2015 și 9.07.2015.

- La această din urmă dată, 9.07.2015, erau vacante 2 posturi, din care unul indisponibilizat urmare a suspendării HCSM de promovare a dlui. M.O.P. și un alt post efectiv, de execuție, vacant ulterior datei de 9.07.2015, situație menținută până la expirarea termenului de 3 luni.

- Or, în condițiile în care au fost îndeplinite toate cerințele legale, respingerea cererii apare ca fiind nelegală și netemeinică, cu atât mai mult cu cât, a precizat contestatorul că, ulterior datei

formulării cererii sale de valorificare a rezultatului concursului și până la data de 29.07.2015, când s-a încheiat perioada de 3 luni prevăzută de art. 30 alin.1 din HCSM nr. 621/2006, nu a fost formulată vreo cerere de transfer la Curtea de Apel Oradea, astfel încât să se poată pune problema incidenței HCSM nr. 471/2005.

În fine, contestatorul a precizat că la data motivării contestației de față nu era încă redactată hotărârea de plen CSM atacată, astfel că nu avea cunoștință de motivele avute în vedere, fiind astfel posibilă completarea și explicitarea ulterioară a contestației.

3. Întâmpinarea intimatului Consiliul Superior al Magistraturii

Prin întâmpinarea formulată, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, solicitând respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de contestatorul FF., a arătat în esență, în contextul reluării situației de fapt și a indicării hotărârilor succesive pronunțate de Plenul CSM, că cererile de transfer au prioritate față de cererile de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție, atunci când dobândirea gradului profesional s-a realizat anterior concursului pentru care se solicită valorificarea rezultatelor, relevantă în acest sens fiind Decizia ÎCCJ nr. 2620 din 23.06.2015.

Astfel, susține intimatul, există obligația pentru CSM ca, înainte de soluționarea cererilor de valorificare să organizeze o sesiune de transferuri.

Arătând că, în adevăr, potrivit situației posturilor din data de 9 iulie 2015 la Curtea de Apel Oradea era vacant un singur post, a fost amânată soluționarea cererilor de valorificare tocmai pentru a da posibilitatea persoanelor interesate să formuleze cereri de transfer pentru posturile vacante, astfel încât să fie respectate criteriile de prioritate stabilite prin Hotărârile de principiu ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.

298/2007, nr. 488/2013, nr. 814/2014 și nr. 471/2015, s-a precizat că aceasta este situația și în cauza de față.

Astfel, având în vedere vacantarea postului la data de 26.06.2015 (post care prin ipoteză nu a putut fi avut în vedere la sesiunea de transferuri anterioară celei din luna septembrie 2015 și anume în sesiunea de transferuri din 18.06.2015), a fost necesară organizarea unei noi sesiuni de transferuri, sens în care la data de 1 septembrie 2015 a fost publicată Situația posturilor de judecător (schemă, ocupate, vacante, funcții de conducere vacante, posturi indisponibilizate), în această listă fiind inclus și postul vacant de la Curtea de Apel Oradea.

Pe cale de consecință, a fost amânată soluționarea cererii de valorificare a contestatorului, tocmai pentru a se da eficiență criteriilor de prioritate stabilite prin Hotărârile de principiu anterior menționate.

În fine, s-a mai susținut că procedura de soluționare a cererilor de transfer a fost legală, atât timp cât au fost respectate toate etapele, respectiv publicarea anunțului privind organizarea sesiunii de transferuri, comunicarea posturilor vacante și stabilirea termenului în care se depuneau solicitările magistraților interesați - cel mai târziu în termen de 5 zile de data publicării listei posturilor vacante.

Contrar susținerilor contestatorului, intimatul a precizat că pentru aplicarea regulilor de prioritate între o cerere de valorificare și una de transfer nu este necesar ca acestea să fie concurente în termenul de valorificare de 3 luni prevăzut de art. 30 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

4. Răspunsul contestatorului la întâmpinarea intimatului Consiliul Superior al Magistraturii

Arătând că nu a negat nici prin contestația inițială și nu susține nici prin

răspunsul la întâmpinare lipsa caracterului prioritar al cererilor de transfer față de cele de valorificare, prioritate consacrată repetat atât în jurisprudența ÎCCJ cât și în hotărârile CSM, contestatorul a precizat că ceea ce a invocat în contestație este că o atare prioritate își produce efectele doar în situația *existenței concursului de cereri*, ceea ce în cauză nu s-a realizat.

5. Soluția Înaltei Curți asupra contestației formulate

Examinând hotărârea atacată, emisă de Plenul CSM, prin prisma criticilor ce i-au fost aduse, raportat și la apărările intimatului dar și față de prevederile legale incidente din materia supusă verificării, Înalta Curte apreciază că este întemeiată contestația de față, în sensul și pentru considerentele în continuare arătate.

Fără a relua situația de fapt generatoare a prezentului litigiu și nici, *in extenso*, cronologia datelor de înregistrare a tuturor cererilor de valorificare a rezultatului concursului din 29.03.2015, inclusiv cea formulată de contestator și respectiv, cea de transfer a dnei. B.N.D., începând cu data de 01.11.2015, mai cu seamă că acestea nu sunt contestate, ca atare, de către părți, Înalta Curte constată că în cauză, problema de esență ce se impune a fi analizată și dezlegată, vizează modalitatea de aplicare și respectiv de interpretare de către Plenul CSM a prevederilor legale incidente (eg. Legi, Regulamente și Hotărâri ale Plenului CSM) ca și a jurisprudenței în materie ce statuează cu privire la soluționarea conflictului între cererile de transfer și cele de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție, ca și în ceea ce privește conținutul, respectiv aplicarea dispozițiilor cuprinse în Hotărârea nr. 621/21 septembrie 2006, modificată (art.27 și 30), cu referire specială la clarificarea sensului și conținutului sintagmei „*conkurs de cereri*”.

Reține Înalta Curte că prezintă relevanță în cauza de față împrejurarea că dl. F.F.I., declarat admis și clasat al treilea la concursul la care a candidat pentru promovare în cadrul Secției penale și pentru minori a Curții de Apel Oradea, din data de 29.03.2015, a îndeplinit condițiile prevăzute de art. 27 alin.2 din Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006, în ceea ce privește notele și media generală obținute la probele de concurs.

Totodată, cererea sa de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție a fost înregistrată la data de 22 mai 2015, în termenul legal de 3 luni, prevăzut de art. 30 din Hotărârea nr. 621/21 septembrie 2006, calculat în raport de data validării rezultatelor finale ale concursului de promovare a judecătorilor, prin hotărârea de Plen CSM nr.343/29.04.2015.

Contrar susținerilor intimatului Consiliul Superior al Magistraturii, Înalta Curte apreciază că, în condițiile în care, în intervalul de timp scurs de la data formulării cererii de valorificare de către contestator (22 mai 2015) și până la momentul expirării termenului de valorificare a rezultatelor concursului, nu a fost formulată nicio cerere de transfer pentru Curtea de Apel Oradea, ca și în contextul factual concret al cauzei, în care, soluționarea cererii contestatorului fără motivații convingătoare a fost succesiv amânată, nu se pune problema incidenței soluției de principiu adoptată de Plenul CSM, prin Hotărârea nr. 471 din 13.05.2015, privind prioritatea cererilor de transfer „în situația în care există *conkurs* între cererile de transfer și cererile de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție”, în ipotezele diferite, analizate în cuprinsul respectivei hotărâri, în condițiile în care cererile la care se raportează analiza în prezenta cauză, nu au fost „în concurs” ci succesive.

Mai mult, relevanță prezintă în prezenta cauză împrejurarea că în interiorul termenului de valorificare de 3 luni, ce a curs de la 29.04.2015 au fost formulate pentru Curtea de Apel Oradea mai multe cereri de valorificare a rezultatelor concursului din 29.03.2015, soluționate toate diferit, astfel cum a arătat și contestatorul, fără a exista o motivare convingătoare și explicită a aplicării tratamentului diferențiat, ca și împrejurarea, necontestată de altfel de către intimatul CSM, că, potrivit situației posturilor vacante publicate pe site-ul CSM, la data de 26.06.2015, în interiorul termenului de valorificare, a fost vacantat un post, ca urmare a numirii dnei judecător P.E.M. în funcția de președinte al Secției penale și pentru cauze cu minori a Curții de Apel Oradea (Hotărârea nr. 483 din 25.06.2015 a Secției pentru judecători din cadrul CSM).

În aceste condiții, Înalta Curte apreciază că, raportat la conținutul Hotărârii nr. 926 bis/13.12.2011, condițiile ce se cer a fi îndeplinite cumulativ pentru a se putea valorifica rezultatul obținut la concursul de promovare efectivă, respectiv aceea ca, (i) să fi obținut candidatul cel puțin media generală 7 și nu mai puțin de 5 la fiecare dintre cele două probe de concurs și (ii) să existe posturi vacante sau vacantarea unor astfel de posturi să se fi făcut ca urmare a unor măsuri dispuse în termenul de valorificare, la instanța sau parchetul pentru care candidatul a optat conform Regulamentului la momentul înscrierii în concurs, au fost îndeplinite în ceea ce îl privește pe contestator, astfel cum s-a arătat deja.

Din această perspectivă, Înalta Curte constată că motivarea hotărârii atacate și mai ales interpretarea tuturor normelor în discuție prin hotărârea atacată, în sensul că soluționarea cererii de valorificare a contestatorului a fost succesiv amânată, pentru a se organiza o nouă sesiune de

transferuri, dincolo de expirarea termenului de valorificare și în așteptarea înregistrării unei cereri de transfer, tocmai pentru a se da eficiență criteriilor de prioritate stabilite prin hotărârile de principiu ale plenului CSM, nu poate fi primită întrucât goleşte efectiv de conținut instituția valorificării unui atare rezultat, care, prin ipoteză nu ar mai putea fi aproape niciodată exercitată.

A aștepta, luni de zile după expirarea termenului de valorificare, depunerea unor cereri de transferuri și a susține astfel că cererile respective, depuse evident în intervale de timp guvernate de regimuri juridice „diferite”, devin „în concurs”, în ciuda succesiunii lor temporale evidente, nu poate corespunde, în opinia Înaltei Curți, voinței Plenului CSM, mai cu seamă că prin hotărârea de principiu arătată nu a fost detaliată o atare ipoteză, în afara și fără legătură cu termenul de valorificare de 3 luni prevăzut de art. 30 alin.(1) din Regulamentul concursului de promovare.

Propriul drept de apreciere și considerentele de oportunitate pe care le are în vedere Consiliul Superior al Magistraturii în activitatea sa de gestionare a resurselor umane trebuie să se manifeste într-o marjă care să asigure un just echilibru între interesul public și drepturile subiective sau interesele legitime private ale contestatorului.

În cauza de față, se apreciază că prin motivarea și interpretarea arătată, deficitară și neconvingătoare, în afara spiritului reglementării, s-a conturat excesul de putere în sensul art. 2 lit.n) teza a II-a din Legea nr. 554/2004, generator al caracterului nelegal al hotărârii contestate.

Concluzia intimatului, respectiv aceea că cererea contestatorului de valorificare ar fi intrat *in concurs* cu cea de transfer și că analiza primei nu s-ar fi putut realiza decât după sesiunea de transferuri din data de 15.09.2015, nu poate fi primită și pentru că este rezultatul omisiunii

constatării împrejurării că publicarea listei posturilor vacante a avut loc atât în luna iulie cât și în luna august (fără consecința formulării vreunei cereri de transfer).

Faptul că intimatul face referire doar la publicarea listei posturilor vacante din 01.09.2015 și omite să amintească despre celelalte două publicări anterioare sau că susține în întâmpinare, contrar înscrisurilor depuse la dosar chiar de către intimat, că amânarea soluționării cererii de valorificare s-ar fi realizat în scopul organizării sesiunii de transferuri, nu poate acoperi încălcarea dispozițiilor amintite și nici nu poate suplini caracterul nelegal al hotărârii atacate.

În fine, Înalta Curte arată și faptul că precedentul judiciar invocat de intimatul CSM în cauză, respectiv Decizia nr. 2620 din 23.06.2015 nu are incidență în cauză întrucât situațiile de fapt premisă sunt total diferite, de esența analizei în cauza

respectivă, fiind astfel cum s-a arătat, *modalitatea de informare asupra vacantării posturilor*, aspect în raport de care a și fost analizată legalitatea hotărârii atacate, dar care în prezenta cauză nu constituie un element nici de controversă și nici de contestare.

Concluzionând, apreciind așadar în raport de toate cele mai sus arătate că sunt întemeiate criticile contestatorului, în temeiul art. 29 alin.7 din Legea nr. 317/2004, republicată, se va admite contestația, se va dispune anularea Hotărârii nr. 933/22.09.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și va fi obligat intimatul să emită o hotărâre prin care să valorifice rezultatul obținut de contestator la concursul de promovare efectivă în funcții de execuție din 29.03.2015 și să dispună promovarea acestuia la Curtea de Apel Oradea.

8. Alegeri pentru CSM. Procedura de desemnare a candidatului din partea tribunalelor. Dispozițiile legale și regulamentele garantează confidențialitatea votului, însă modalitatea în care acestea sunt satisfăcute este la latitudinea fiecărui votant, întrucât prerogativele unui drept se exercită individual.

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sentința nr.272 din 2 februarie 2017, dosar nr. 6981/2/2016)

Deliberând asupra acțiunii în contencios administrativ de față, constată următoarele:

1. Acțiunea în anulare

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal la 13.10.2016, reclamanta G.A.E. a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Consiliul Superior al Magistraturii și V.C.M.E., anularea hotărârii nr. 1122/06.10.2016, anularea parțială a hotărârii nr. 1123/06.10.2016, respectiv cu privire la validarea procedurii de desemnare a doamnei judecător V.C.M.E. drept candidat la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii din partea tribunalelor din raza Curții de Apel Craiova, anularea procedurii de desemnare a candidatului la funcția de membru al Consiliului

Superior al Magistraturii din partea tribunalelor din raza Curții de Apel Craiova și acestei proceduri.

În motivare, reclamanta a învederat că procedura de desemnare a candidatului din partea tribunalelor de pe raza Curții de Apel Craiova la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii s-a realizat cu încălcarea dispozițiilor art. 10 alin. 1, art. 15 alin. 2, art. 17 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, art. 14 alin. 3, art. 16 alin. 4 și art. 17 alin. 7 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin hotărârea C.S.M. nr. 327/2005.

În primul rând, reclamanta a învederat că președintele adunării generale a judecătorilor, domnul judecător O.I.S. din cadrul Tribunalului Olt, a desemnat direct,

fără a supune votului Adunării generale, doi magistrați cu care să asigure îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de art. 17-18 din Regulament, fiind încălcate astfel prevederile art. 16 alin. 4 din Regulament, potrivit cărora „la începerea lucrărilor adunării generale, președintele supune aprobării adunării generale desemnarea a 2 judecători sau procurori dintre judecătorii sau procurorii prezenți care nu și-au depus candidatura, care îl vor ajuta la îndeplinirea atribuțiilor ce i-au fost încredințate.”

În al doilea rând, reclamanta a arătat că, în cadrul verificărilor privind constituirea legală a adunării generale, președintele a strigat în ordine alfabetică numele judecătorilor înscrși în lista electorală, fără a verifica identitatea judecătorilor prezenți la adunare, nici cu ocazia apelului nominal, nici cu ocazia înmânării buletinelor de vot și nici la momentul introducerii acestora în urnă. În contextul participării la adunarea generală a 138 judecători, este evident că aceștia nu se putea cunoaște toți între ei, astfel că, și în situația în care membrii comisiei de vot ar fi cunoscut personal pe toți votanții, era necesară o identificare minimă a acestora, pentru a nu exista riscul ca o persoană să nu aibă calitatea de votant sau ca, în calitate de votant, să săvârșească anumite nereguli.

În al treilea rând, reclamanta a învederat că președintele adunării generale a judecătorilor nu a luat nicio măsură pentru asigurarea confidențialității votului, fiind încălcate astfel prevederile art. 17 alin. 7 din Regulament, potrivit cărora „președintele adunării generale ia toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea completării buletinului de vot și a introducerii acestuia în plic, în încăperea unde se desfășoară adunarea generală”. Astfel, deși în sală se aflau amplasate două cabine de traducător care puteau fi folosite pentru vot, acestea nu au fost puse la dispoziția judecătorilor, și

nici nu s-a dat acestora posibilitatea să se retragă în alte locuri pentru a-și manifesta, în mod discret, preferința pentru unul dintre candidați. Dimpotrivă, președintele adunării generale a judecătorilor a instruit participanții cu privire la modalitatea de desfășurare a votării, spunându-le să rămână așezați la locurile lor, atât în timpul înmânării buletinelor de vot și a plicurilor, cât și în cel al completării acestora cu opțiunea de vot. Judecătorii și-au exercitat votul fiind așezați unul lângă altul, astfel încât fiecare a putut observa modul în care au votat ceilalți colegi aflați în jur. De asemenea, judecătorii de la tribunalele din circumscripția Curții de Apel Craiova s-au așezat în grupuri compacte, incluzând judecătorii de la același tribunal, și au votat în cadrul acestor grupuri, iar nu individual, într-unul dintre aceste grupuri fiind și candidatul V.C.M.E..

Reclamanta a mai susținut că, în contextul unor împrejurări locale, caracterizate pe alocuri de unele vrăjmașii, rezultatul votului a fost viciat. Astfel, a învederat că pe rolul Secției pentru judecători a C.S.M. se află dosarul nr. 39/J/2015, în care președintele Tribunalului Mehedinți, domnul judecător P.C., are, alături de alții, calitatea de pârât, acțiunea disciplinară fiind exercitată de Inspekția Judiciară pentru o presupusă abatere disciplinară constând în imixtiune în activitatea altui magistrat cu ocazia desfășurării examenului pentru numirea judecătorilor în funcții de conducere organizat la finele anului 2013, examen la care reclamanta a candidat, iar presupusele imixtiuni au vizat, printre altele, obținerea funcției de președinte al Tribunalului Dolj, funcție pe care o exercită în prezent, în urma promovării aceluiași concurs. A susținut că, cel puțin la nivelul Tribunalului Mehedinți, a fost propagat zvonul că a fost autoarea sesizării ce a determinat începerea cercetării penale și apoi a celei

disciplinare împotriva președintelui acestuia, astfel că, greșit pe un asemenea fond, lipsa de confidențialitate a votului au afectat în mod evident rezultatul scrutinului.

A învederat reclamanta că votul exprimat în aceste condiții nu poate fi considerat secret și personal, ci public și colectiv, fiind încălcate dispozițiile art. 10 din Legea nr. 317/2004 și art. 14 alin. 3 din Regulament, care stabilesc că „judecătorii desemnează în adunări generale, prin vot secret, direct și personal, un candidat pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii.”

Votul secret este o parte integrantă a legitimității procesului democratic, scopul acestuia fiind de a asigura că votanții și-au exercitat dreptul fără a fi supuși niciunei intimidări sau influențe.

Împrejurarea că votul nu a fost secret constituie o cauză de nulitate absolută a procedurii de desemnare, care nu poate fi acoperită prin nicio alta măsură și care are drept consecință reluarea procedurii de desemnare a candidatului la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii din partea tribunalelor din raza Curții de Apel Craiova.

În drept, reclamanta a invocat dispozițiile art. 1 și art. 8 din Legea nr. 554/2004.

2. Întâmpinarea

Prin întâmpinarea depusă la dosar în data de 04.11.2016 (filele 109-229), pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, susținând că actele administrative contestate sunt legale și temeinice, iar susținerile reclamantei nu pot fi primite, sens în care a învederat următoarele argumente:

În primul rând, potrivit art. 15 alin. 2 din Legea nr. 317/2004, „pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la alin. 1, judecătorul sau procurorul care a prezidat adunarea generală este ajutat de

2 judecători sau, după caz, de 2 procurori, desemnați de adunările generale, dintre judecătorii sau procurorii care nu și-au depus candidaturile.” La nivelul legislației secundare se regăsește art. 16 alin. 4 din Regulament, potrivit căruia „la începerea lucrărilor adunării generale, președintele supune aprobării adunării generale desemnarea a 2 judecători sau procurori dintre judecătorii sau procurorii prezenți care nu și-au depus candidatura, care îl vor ajuta la îndeplinirea atribuțiilor ce i-au fost încredințate”. Din interpretarea acestor dispoziții rezultă că desemnarea celor doi judecători de către președintele adunării generale este supusă aprobării adunării generale, care însă nu trebuie manifestată neapărat prin votul judecătorilor prezenți la adunarea generală, în lipsa unei cerințe exprese în acest sens. De altfel, acolo unde legiuitorul primar sau secundar a dorit ca o manifestare de voință să fie exprimată sub forma supunerii la vot, a reglementat în mod expres acest lucru. Prin urmare, este suficient ca la desemnarea celor doi judecători să nu existe vreo opoziție din partea vreunuia dintre participanții la adunarea generală. Or, din cuprinsul procesului-verbal al adunării generale din data de 07.09.2016 rezultă că niciunul dintre judecătorii prezenți la adunarea generală nu s-a opus desemnării doamnei judecător V.C.M.E., din cadrul Tribunalului Gorj, respectiv a doamnei judecător A.G., din cadrul Tribunalului Dolj. Prin urmare, modalitatea de desemnare a celor doi judecători nu este de natură a afecta rezultatul alegerilor.

În al doilea rând, conform art. 17 alin. 3 din Regulament, „buletinele de vot și plicurile se înmânează de către președintele adunării generale sau, la cererea sa, de către judecătorii sau procurorii care îl ajută, după ce se verifică dacă votantul este înscris pe lista electorală. Participarea votantului la alegeri se va menționa în coloana

corespunzătoare a listei electorale”. Din cuprinsul procesului-verbal încheiat la data de 07.09.2016 rezultă că aceste dispoziții au fost respectate, întrucât s-a procedat la înmânarea buletinelor de vot și a plicurilor către judecătorii prezenți și identificați pe lista electorală. De asemenea, din lista electorală comunicată Consiliului Superior al Magistraturii s-a constatat că la introducerea în urna de votare a plicului conținând votul, votanții au semnat pe lista electorală. Verificarea identității votanților este atestată prin semnarea în lista electorală de către fiecare dintre persoanele care și-a exercitat dreptul de vot. Așadar, semnătura votantului în coloana corespunzătoare a listei electorale atestă identitatea persoanei care și-a exercitat dreptul de vot, fiind nu numai necesară, dar și suficientă sub acest aspect.

În al treilea rând, art. 10 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 prevede că „judecătorii de la fiecare curte de apel, judecătorii de la toate tribunalele și tribunalele specializate din circumscripția fiecărei curți de apel și judecătorii de la toate judecătoriile din circumscripția fiecărei curți de apel desemnează, în cele 3 adunări generale, prin vot secret, direct și personal, câte un candidat pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii dintre judecătorii care și-au depus candidatura”. Această dispoziție legală este preluată identic la nivelul legislației secundare de art. 14 alin. 3 din Regulament. Suplimentar, art. 17 alin. 7 din Regulament stabilește că „președintele adunării generale ia toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea completării buletinului de vot și a introducerii acestuia în plic, în încăperea unde se desfășoară adunarea generală. Înainte de a începe votarea, președintele adunării generale se asigură de faptul că urna este goală. În urma acestei verificări, președintele sigilează urna. Urna trebuie realizată în așa fel încât

plicurile să nu poată fi scoase înainte ca aceasta să fie deschisă după terminarea votării”.

Nu pot fi primite susținerile reclamantei privind inexistența unor cabine de vot special amenajate, întrucât dispozițiile regulamentare nu prevăd cerința asigurării confidențialității prin amenajarea unor cabine de vot. Dimpotrivă, prima teză a art. 17 alin. 7 din Regulament prevede că asigurarea confidențialității completării buletinului de vot și a introducerii acestuia în plic se realizează în încăperea unde se desfășoară adunarea generală. Exercițarea dreptului de vot în aceeași încăpere, chiar și simultană, este prevăzută așadar chiar de art. 17 alin. 7 teza I din Regulament, o asemenea modalitate de votare neafectând caracterul confidențial al completării buletinului de vot.

În drept, pârâtul a invocat art. 205-208 din Codul de procedură civilă, art. 10, art. 15 alin. 2 și art. 17 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, art. 14 alin. 3, art. 16 alin. 4, art. 17 alin. 7 și art. 21 alin. 1-3 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.

3. Soluția instanței

Examinând înscrisurile de la dosar, prin prisma dispozițiilor legale și a susținerilor părților, Curtea constată că acțiunea este nefondată, pentru următoarele considerente de fapt și de drept:

a) prezentarea situației de fapt

1. Potrivit procesului-verbal încheiat la 07.09.2016: la această dată a avut loc adunarea generală a judecătorilor de la tribunalele din circumscripția Curții de Apel Craiova pentru desemnarea candidatului la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii; adunarea generală a fost condusă de magistratul cu cea mai mare vechime în magistratură, înscris pe lista electorală și

care nu și-a depus candidatura, respectiv domnul judecător O.I.S. din cadrul Tribunalului Olt; la începerea lucrărilor, președintele adunării generale a desemnat doi judecători, respectiv pe doamna judecător V.C.M.E. din cadrul Tribunalului Gorj și pe doamna judecător A.G. din cadrul Tribunalului Dolj, cu care să asigure împreună îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de art. 17-18 din Regulament; președintele adunării generale a verificat și a constatat că adunarea generală este legal constituită, din totalul de 180 judecători înscriși pe lista electorală fiind prezenți 138 judecători, reprezentând mai mult de 2/3; președintele adunării generale a înmănat buletinele de vot și plicurile judecătorilor prezenți și identificați în lista electorală, după care fiecare judecător și-a exercitat dreptul de vot; președintele a declarat închisă procedura de vot; buletinele de vot neutilizate, în număr de 82, au fost anulate înainte de deschiderea urnei, în prezența celor doi judecători desemnați de președinte; după deschiderea urnei s-au numărat public voturile, s-a constatat că au fost 138 voturi exprimate, din care 134 voturi valabil exprimate și 4 voturi nule; rezultatul votării a fost următorul: 80 voturi pentru doamna judecător V.C.M.E. și 54 voturi pentru doamna judecător G.A.E.; în cursul lucrărilor adunării generale nu s-au înregistrat incidente.

2. La data de 23.09.2016, în temeiul art. 20 alin. 2 din Regulament, reclamanta a adresat Consiliului Superior al Magistraturii o contestație privind legalitatea procedurii de desemnare a candidaților la nivelul tribunalelor din circumscripția Curții de Apel Craiova (filele 99-103), prin care a susținut încălcarea dispozițiilor art. 10 alin. 1, art. 15 alin. 2, art. 17 alin. 5 din Legea nr. 317/2004, precum și ale art. 14 alin. 3, art. 16 alin. 4 și art. 17 alin. 7 din Regulament.

3. Această contestație a fost respinsă ca neîntemeiată de către Plenul

Consiliului Superior al Magistraturii, prin **hotărârea nr. 1122/06.10.2016**, în esență reținându-se că nu au fost încălcate dispozițiile legale și regulamentele invocate de către reclamantă.

4. În consecință, prin **hotărârea nr. 1123/06.10.2016**, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a constatat legalitatea procedurii de desemnare a candidaților pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii la instanțele judecătorești și la parchetele de pe lângă instanțele judecătorești, prevăzute în Anexele 1 și 2, și a dispus validarea listelor cu judecătorii și procurorii desemnați pentru a candida la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pe diferite categorii de instanțe și parchete, potrivit Anexelor 3 și 4. În ceea ce privește candidatul desemnat pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii din partea tribunalelor din circumscripția Curții de Apel Craiova, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a dispus validarea doamnei judecător V.C.M.E..

b) aplicarea dispozițiilor legale incidente și analiza susținerilor părților

5. În primul rând, reclamanta a învederat că președintele adunării generale a judecătorilor a desemnat direct, fără a supune votului adunării generale, doi judecători cu care să asigure îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de art. 17-18 din Regulament, susținând că au fost încălcate astfel prevederile art. 16 alin. 4 din Regulamentul privind procedura alegerii membrilor C.S.M..

Aceste susțineri sunt nefondate.

6. Astfel, potrivit art. 15 din Legea nr. 317/2004, republicată, privind Consiliul Superior al Magistraturii, „(1) Judecătorul sau procurorul care a prezidat adunarea generală, împreună cu 2 judecători sau procurori desemnați înaintea votului de adunări generale: a) asigură numărarea voturilor; b) întocmește procesul-verbal cu privire la desfășurarea alegerilor și

rezultatele votului și îl transmite Consiliului Superior al Magistraturii; c) comunică numele judecătorilor sau al procurorilor desemnați pentru a candida la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii potrivit art. 10 alin. 5 ori, după caz, alcătuiește și transmite Consiliului Superior al Magistraturii lista cuprinzând candidații înscriși în ordinea descrescătoare a voturilor obținute în adunările generale prevăzute la art. 8 alin. 3 și la art. 13 alin. 2-4. (2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la alin. 1, judecătorul sau procurorul care a prezidat adunarea generală este ajutat de 2 judecători sau, după caz, de 2 procurori, desemnați de adunările generale, dintre judecătorii sau procurorii care nu și-au depus candidaturile.”

La nivelul legislației secundare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a adoptat, prin hotărârea nr. 327/2005, Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, care, la art. 16 alin. 4, prevede următoarele: „la începerea lucrărilor adunării generale, președintele supune aprobării adunării generale desemnarea a 2 judecători sau procurori dintre judecătorii sau procurorii prezenți care nu și-au depus candidatura, care îl vor ajuta la îndeplinirea atribuțiilor ce i-au fost încredințate.”

7. Dispozițiile legale și regulamentare precitate impun „desemnarea”/ „aprobarea” celor doi magistrați de către adunarea generală, fără a stabili expres că aceștia trebuie să fie votați, fiind așadar îndeplinită modalitatea legală și în situația în care președintele nominalizează doi magistrați și nu există nicio opoziție din partea vreunuia dintre participanții la adunarea generală. Astfel cum corect a învederat pârâtul prin întâmpinare, atunci când legiuitorul a dorit ca o manifestare de voință să fie exprimată sub forma supunerii la vot, a reglementat expres

acest lucru, ceea ce nu este cazul în speță.

8. Din cuprinsul procesului-verbal întocmit la data de 07.09.2016 rezultă că niciunul dintre cei 138 de judecători prezenți nu s-a opus desemnării de către președintele adunării generale a doamnelor judecător V.C.M.E. și A.G., în cuprinsul acestui act menționându-se că „în cursul lucrărilor adunării generale nu s-au înregistrat incidente”.

9. Pe de altă parte, în contenciosul subiectiv simpla invocare a unei nelegalități nu este suficientă pentru a atrage anularea actului administrativ, întrucât legiuitorul constituțional a impus, prin art. 52 alin. 1 din Constituția României republicată, cerința existenței unei vătămări într-un drept subiectiv sau într-un interes legitim, preluată în mod firesc și în cuprinsul art. 1 alin. 1 și art. 8 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Sub acest aspect, reclamanta nu a invocat și nu a probat vătămarea care i-ar fi fost produsă prin modalitatea de desemnare a celor doi magistrați.

Mai mult, este de observat că, potrivit art. 21 alin. 2 din Regulament, „Consiliul Superior al Magistraturii dispune repetarea procedurilor de desemnare a candidaților numai la acele instanțe și parchete la care încălcarea legii a avut drept consecință influențarea rezultatelor alegerilor.” Or, reclamanta nu a invocat și probat faptul că rezultatul alegerilor ar fi fost influențat prin modalitatea de desemnare a celor doi magistrați de către președintele adunării generale.

10. În al doilea rând, reclamanta a învederat că președintele adunării generale nu a verificat identitatea judecătorilor prezenți, nici cu ocazia apelului nominal, nici cu ocazia înmânării buletinelor de vot și nici la momentul introducerii acestora în urnă. A susținut reclamanta că, în contextul participării la adunarea generală a 138 de judecători,

și în situația puțin probabilă în care membrii comisiei i-ar fi cunoscut personal pe toți, era necesară o identificare minimă a acestora, pentru a nu exista riscul ca o persoană să nu aibă calitatea de votant sau să săvârșească anumite nereguli.

Nici aceste susțineri nu pot fi primite.

11. Astfel, conform art. 17 alin. 3 din Regulament, „buletinele de vot și plicurile se înmânează de către președintele adunării generale sau, la cererea sa, de către judecătorii sau procurorii care îl ajută, după ce se verifică dacă votantul este înscris pe lista electorală. Participarea votantului la alegeri se va menționa în coloana corespunzătoare a listei electorale”.

Aceste dispoziții regulamentare nu impun verificarea identității în modalitatea sugerată de reclamantă (prezentarea unui act de identitate), ci doar prin consemnarea participării în coloana corespunzătoare listei electorale. Reclamanta nu a invocat alte dispoziții legale sau regulamentare care să impună verificarea identității persoanei prin prezentarea unui act de identitate.

12. Din cuprinsul procesului-verbal încheiat la data de 07.09.2016 rezultă că aceste dispoziții regulamentare au fost respectate, întrucât s-a procedat la înmânarea buletinelor de vot și a plicurilor către judecătorii prezenți și identificați pe lista electorală, în urma apelului nominal. Mai mult, din lista electorală comunicată Consiliului Superior al Magistraturii s-a constatat că la introducerea în urnă a plicului, votanții au semnat pe lista electorală, astfel că verificarea identității votanților este atestată prin semnarea în coloana corespunzătoare a listei electorale. În acest context, semnătura fiecărui votant atestă identitatea acestuia, fiind suficientă, din perspectiva dispozițiilor regulamentare, pentru a proba participarea sa la alegeri.

13. Nu trebuie trecut cu vederea nici faptul că desfășurarea adunării generale

și procedura de alegeri au avut loc în cadrul sălii de conferințe a Tribunalului Dolj, într-un mediu oficial, la care au participat 138 de judecători de la tribunalele din circumscripția Curții de Apel Craiova, cărora le incumbă anumite obligații legale și deontologice, context în care se poate prezuma rezonabil că aceștia nu și-ar declara în fals identitatea, în fața altor colegi și în prezența camerelor video.

14. Mai mult, după cum s-a arătat deja, potrivit art. 21 alin. 2 din Regulament, repetarea procedurii de desemnare a candidatului nu se poate dispune decât în situația în care încălcarea legii (dovedită, ceea ce nu este cazul în speță) a avut drept consecință influențarea rezultatelor alegerilor. Or, se observă că reclamanta a invocat general încălcarea dispozițiilor art. 17 alin. 3 din Regulament, fără a contesta vreuna dintre semnăturile aflate pe lista electorală.

15. În al treilea rând, reclamanta a susținut că președintele adunării generale nu a luat nicio măsură pentru asigurarea confidențialității votului. A învederat că, deși în sală se aflau amplasate două cabine de traducător care puteau fi folosite pentru vot, acestea nu au fost puse la dispoziția judecătorilor, și nici nu s-a dat acestora posibilitatea să se retragă în alte locuri pentru a-și manifesta, în mod discret, preferința pentru unul dintre candidați. Dimpotrivă, președintele adunării generale a judecătorilor a instruit participanții să rămână la locurile lor, atât în timpul înmânării buletinelor de vot și a plicurilor, cât și în cel al completării acestora cu opțiunea de vot. Reclamanta a învederat că judecătorii și-au exercitat votul fiind așezați unul lângă altul, astfel încât fiecare a putut observa modul în care au votat ceilalți colegi aflați în jur. A mai arătat că judecătorii s-au așezat în grupuri compacte, incluzând judecătorii de la același tribunal, și au votat în cadrul acestor grupuri, iar nu individual. În aceste

condiții, reclamanta apreciază că s-a încălcat art. 17 alin. 7 din Regulament.

Nici aceste susțineri nu pot fi primite, pentru considerentele ce urmează.

16. Potrivit art. 10 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 republicată, „judecătorii de la fiecare curte de apel, judecătorii de la toate tribunalele și tribunalele specializate din circumscripția fiecărei curți de apel și judecătorii de la toate judecătoriile din circumscripția fiecărei curți de apel desemnează, în cele 3 adunări generale, prin vot secret, direct și personal, câte un candidat pentru funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii dintre judecătorii care și-au depus candidatura”.

Această dispoziție legală este preluată identic la nivelul legislației secundare de art. 14 alin. 3 din Regulament. Suplimentar, art. 17 alin. 7 din Regulament stabilește următoarele: „președintele adunării generale ia toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea completării buletinului de vot și a introducerii acestuia în plic, în încăperea unde se desfășoară adunarea generală. Înainte de a începe votarea, președintele adunării generale se asigură de faptul că urna este goală. În urma acestei verificări, președintele sigilează urna. Urna trebuie realizată în așa fel încât plicurile să nu poată fi scoase înainte ca aceasta să fie deschisă după terminarea votării”.

17. Dispozițiile legale și regulamentare precitate impun așadar ca votul să fie secret, direct și personal, președintele adunării generale urmând a lua toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea completării buletinului de vot și a introducerii acestuia în plic, în încăperea unde se desfășoară adunarea generală. Textele de lege nu arată care sunt „măsurile necesare” pentru a asigura confidențialitatea, lăsând astfel la latitudinea președintelui adunării generale stabilirea acestora.

18. Este necontestat de către părțile litigante aspectul că participanții la adunarea generală au votat în aceeași încăpere, fără a folosi cabinetele de traducător existente, împrejurare care, de altfel, rezultă din înregistrarea video și din fotografiile depuse la dosar de reclamantă.

Însă, susținerea reclamantei referitoare la vicierea procedurii din cauza inexistenței unor cabine de vot special amenajate nu poate fi primită, întrucât dispozițiile legale și regulamentare nu impun obligația de amenajare a unor astfel de cabine. Această susținere se constituie, mai degrabă, într-o critică adusă inexistenței în legislația primară și/sau secundară din domeniul justiției a unor norme privind organizarea, din punct de vedere tehnico-administrativ, a procesului electiv, inclusiv sub aspectul amenajării interioare a încăperii în care acesta are loc. Inexistența unor dispoziții exprese privind cabinetele de vot poate fi considerată cel mult regretabilă, însă nu poate fi echivalată cu un viciu de nelegalitate a procesului electiv. Rolul judecătorului este de a aplica legislația existentă, iar nu de a o interpreta de o asemenea manieră încât să se adauge la lege.

19. În acest context, este de observat că situația invocată de reclamantă nu este reglementată drept caz de nevalabilitate a votului exprimat, art. 18 alin. 3 din Regulament cuprinzând o enumerare limitată în acest sens: a) buletinul de vot a fost introdus în urnă fără să fi fost în prealabil introdus în plicul de vot; b) buletinul de vot nu a fost înmănat de către președintele adunării generale sau de către un judecător ori un procuror desemnat de acesta; c) voința votantului nu reiese clar din buletinul de vot; d) buletinul de vot conține un semn distinctiv, o adăugare, o condiționare sau o rezervă.

20. Referitor la caracterul direct și personal al votului, Curtea Constituțională

a României a statuat în decizia nr. 799/18.11.2015 (publicată în Monitorul Oficial nr. 862/19.11.2015) următoarele: „71. Cu privire la încălcarea art. 62 alin. 1 din Constituție, sub aspectul caracterului direct al votului, Curtea reține că acesta vizează exprimarea directă, nemijlocită a dreptului de vot, fiind consecința caracterului său personal, opus votului mijlocit sau delegat, elemente care circumscriu votul indirect. Cu alte cuvinte, între alegătorul care își exprimă dreptul de vot și organul reprezentativ supus alegerii nu se mai interpun alte persoane ori structuri care să schimbe opțiunea alegătorului”.

21. Nu poate fi primită susținerea reclamantei, în sensul că s-ar fi votat colectiv/în grup, întrucât din probele administrate rezultă că fiecare dintre cei 138 de participanți la adunarea generală au primit câte un buletin de vot, în cuprinsul căruia și-au exprimat individual opțiunea de vot.

De asemenea, nu poate fi primită nici susținerea reclamantei, în sensul că votul ar fi putut fi influențat de președinții tribunalelor, de colegii din jur sau de contracandidata sa, întrucât aceste aspecte nu rezultă din probele administrate în cauză și nu pot fi deduse automat din simplul fapt că opțiunea de vot nu a fost exercitată în cadrul unor cabine special amenajate.

22. Referitor la caracterul secret al votului, în primul rând, este de observat că prima teză a art. 17 alin. 7 din Regulament prevede că asigurarea confidențialității completării buletinului de vot și a introducerii acestuia în plic se realizează în încăperea unde se desfășoară adunarea generală. Reclamanta nu a invocat faptul că vreunul dintre cei 138 de judecători ar fi completat buletinul de vot în afara sălii de conferințe a Tribunalului Dolj, unde s-a desfășurat adunarea generală.

23. În al doilea rând, este de reținut că, tot în cuprinsul deciziei nr. 799/18.11.2015, Curtea Constituțională a României a statuat următoarele aspecte relevante:

„74. Cu privire la încălcarea art. 62 alin. 1 din Constituție, sub aspectul caracterului secret al votului, Curtea reține că acesta semnifică exprimarea voinței alegătorului în condiții de libertate și intimitate, în vederea asigurării protecției sale împotriva oricăror forme de presiune cu care s-ar putea confrunta, consecință a dezvăluirii opțiunii sale electorale. Dreptului alegătorului la exprimarea secretă a votului său îi corespunde și obligația de a respecta dreptul de vot al celorlalți, în sensul ca el însuși să nu exercite presiuni asupra altor persoane pentru a cunoaște, influența ori controla opțiunea de vot a altor alegători. (...) 78. Faptul că alegătorul nu are o conduită civică corespunzătoare sau referirile cu privire la aspectele de fapt ce pot fi întâmpinate în procesul electoral sunt chestiuni care nu privesc textul normativ al legii, ci elemente exterioare acestuia. [...] Însă, legea nu poate decât să constituie premisele normative necesare exercitării corespunzătoare a votului, iar acțiunea legii trebuie completată cu o conduită de aceeași natură a cetățeanului. Fiecare cetățean, în condițiile normative prescrise și cu o conduită caracterizată de discreția necesară oricărui proces electoral, are toate garanțiile necesare asigurării caracterului secret al votului.”

24. Din probele administrate în cauză rezultă că niciunul dintre cei 138 de judecători prezenți la adunarea generală (inclusiv reclamanta) nu a avut obiecțiuni, în timpul adunării, cu privire la modalitatea în care s-a asigurat confidențialitatea exercitării dreptului de vot, nesemnaland încălcarea caracterului secret al votului. Această împrejurare rezultă din procesul-verbal întocmit la data de

07.09.2016, în cuprinsul căruia s-a menționat că „în cursul lucrărilor adunării generale nu s-au înregistrat incidente”, precum și din faptul că nu au fost înregistrate alte contestații, plângeri sau sesizări în legătură cu procesul electoral, în afara celei depuse de către reclamantă, însă după aflarea rezultatului votului.

25. Dispozițiile legale și regulamentele garantează secretul/confidențialitatea votului, însă este de subliniat că modalitatea în care acestea sunt satisfăcute este la latitudinea fiecărui votant, întrucât prerogativele unui drept se exercită individual. Or, după cum s-a reținut deja, niciunul dintre judecătorii participanți la adunarea generală nu a sesizat, în timpul desfășurării acesteia, o potențială ingerință în exercitarea dreptului său de a-și exprima votul în mod secret, direct și personal.

26. Pe de altă parte, este corectă aprecierea pârâtului C.S.M., în sensul că ar fi fost încălcate dispozițiile legale și regulamentele privind secretul votului în situația în care opțiunea de vot nu ar fi fost exprimată prin completarea de către fiecare judecător a buletinului de vot, ci prin alte modalități (ex. ridicarea mâinii, exprimarea cu voce tare a opțiunii de vot), ceea ce nu este cazul în speță.

27. Sub un ultim aspect, reclamanta a susținut că lipsa de confidențialitate a votului a condus la vicierea rezultatului votului. În acest sens, a învederat că pe rolul Secției pentru judecători a C.S.M. se află dosarul nr. 39/J/2015, în care președintele Tribunalului Mehedinți are, alături de alții, calitatea de pârât, acțiunea disciplinară fiind exercitată de Inspekția Judiciară pentru o presupusă abatere disciplinară constând în imixtiune în activitatea altui magistrat cu ocazia

desfășurării examenului pentru numirea judecătorilor în funcții de conducere organizat la finele anului 2013, examen la care reclamanta a candidat, iar presupusele imixtiuni au vizat, printre altele, obținerea funcției de președinte al Tribunalului Dolj. A susținut reclamanta că, cel puțin la nivelul Tribunalului Mehedinți, a fost propagat zvonul că a fost autoarea sesizării ce a determinat începerea cercetării penale și a celei disciplinare împotriva președintelui acestui tribunal, astfel că, grefată pe un asemenea fond, lipsa de confidențialitate a votului a afectat în mod evident rezultatul scrutinului.

După cum s-a arătat deja, potrivit art. 21 alin. 2 din Regulament, repetarea procedurii de desemnare a candidatului nu se poate dispune decât în situația în care încălcarea legii a avut drept consecință influențarea rezultatelor alegerilor. Pe lângă faptul că în cauză nu s-a reținut încălcarea dispozițiilor legale și regulamentele privind secretul/confidențialitatea votului, în subsidiar este de menționat că nici aceste susțineri nu pot fi reținute drept argumente valide în cauză, fiind mai degrabă simple supoziții ale reclamantei, ce nu pot conduce la reținerea influențării rezultatului alegerilor.

Față de aceste considerente, constatând că motivele de nelegalitate invocate de reclamantă nu pot fi primite, Curtea, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004, va respinge acțiunea ca nefondată.

**Rubrică realizată de
judecător Dragoș Călin*,
Curtea de Apel București**

**și
judecător Paula Andrada Coțovanu**,
inspector judiciar, Inspekția Judiciară**

* E-mail profesional: dragos.calin@just.ro.

** E-mail profesional: paula.cotovanu@just.ro.